

ORAK ÇEKİÇ

Sayı: 94 Ocak 1997 Fiyatı: 20.000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezi Yayın Organı

Devrimci taktik, somut duruma uygun özel bir politika ve örgütsel yöntemlerle gelişir

Örgüt çalışmamızın canalıcı sorunlarından birisi, hedeflerle ilerlemeyi, onları gerçekleştirerek ilerlemeyi başaramamaktır. Bir örgütün politikaları, örgütlenme araçları olabilir; kuşkusuz onlar gelişkinlikleri ölçüsünde çalışmaya yön verecek, onun altyapısını geliştirecek, çalışmanın genel düzeyini yükseltici olacaklardır. Fakat bir örgüt çalışması için bunların yeterli olacağını düşünemeyiz. Çalışmanın belirli bir plan dahilinde ve konulmuş özel hedefler temelinde yürütülmesi ve çeşitli yöntemler geliştirilerek onların gerçekleştirilmesi olmadan, politikalar ve temel örgütsel araçlar, ne kadar dönemi ve alanı kapsayıcı bile olsalar, oldukça genel kalacaklardır. Bu nedenle, sonal hedef ve iktidar bilinci, dönemsel, güncel, alana, bir olaya ilişkin politik-örgütsel özel hedefler konulmasında ve bu hedeflere ulaşmamızı sağlayacak yöntemler geliştirilmesinde somutlanmalıdır. Bunu ters yönden söyleyecek olursak, her bir alanda bazıları çok basit ve küçük görünen özel hedeflere ulaşmayı başaramazsak daha genel ve stratejik nitelikteki

görevlerin yerine getirilmesini asla başaramayız. Komünist çalışmanın belirli bir strateji doğrultusunda, geniş bir perspektifle yürütülmesi nasıl çalışmanın düzeyini yükseltici ve güncelin sınırlılıklarından, her türlü daralmadan kurtarıcı olacaktır; çalışmalarımızın günlük politik ve örgütsel hedeflerine ulaşma konusunda gösterilecek ısrarlılık ve bilinçli yürüyüş de, bizi diğerine doğru ilerletecek, onlara ulaşmamızı sağlayacaktır. Çalışmalarımızı alanın ve dönemin özelliklerine, daha temelde programımıza ve ikti-

BU SAYIDA:

- Devrimci taktik somut duruma uygun özel bir politika ve örgütsel yöntemlerle gelişir...
- Sürece öncü müdahale açısından Susurluk deneyimi... (geçen sayıdan devam)
- İşte o "yarım saat" in önemi!
- Bir yoldaşın kişisel raporundan...
- Yayın Paketi üzerine...
- Atılım Genelgesi...
- Geleneğin izinde...

dar hedefine uygun olarak belirli bir plan dahilinde özel somut ve net hedefler koyarak yürütmeliyiz.

Bunun başlıca aracı; stratejik başarıyı koşullayacak olan taktiklerimizdir. Taktik belirli koşulların içerisinde onların doğru ve bütünlüklü analiziyle hareketin gelişme yönünün ve bilinçli müdahalenin ne yönde ve nasıl yapılması gerektiğinin saptanmasıdır. Devrimci çalışmada taktığın öneminin kavranılmasında, süreçlere taktik müdahalede kısmi bir gelişme sağladık. Düşünce bazındaki taktik kavrayış bir ölçüde politikalar düzeyine, çok tekil örneklerle de pratikçe taşınıyor. Fakat hala genel düşünce, genel devrimci çalışma ve dar örgütsel perspektifler gibi ciddi eksikler ve hatalarımız da varmış. Özellikle hareketin kitlesel açımları gösterdiği, fakat bunun önemli kısmını bir amaç olarak yapamadığı bir dönemde, süreçlere, değişimlere de gösterilerek hareketin dinamik ve etkin taktiklerle müdahale geliştirebilmenin temel koşuludur. Bu noktada belirtilen eksiklikler, örgütsel mevzilenmedeki alanlara dönük kalıcı yapılar oluşturmadaki zayıflıklarımız ve kitle güçlerimizin sınırlılığı gibi etmenlerle de birleşince bir bütün olarak zayıf bir tablo ortaya çıkmaktadır. Şimdi bunlardan bazıları, taktığın geliştirilmesinde politik ve örgütsel yönde araçsalsık ile ilgili süreçlerde dinamikler. Politika düzeyinde belirtilenmiş olan taktığın, hangi yöntem ve örgütsel araçlarla kitlelere taşınacağı ve onların o politikalar doğrultusunda nasıl harekete geçireceği belirtilenmediğinde ve bunlarda ustalanılmadığında politika düzeyindeki saptamaların pratikçe taşınması ve etkili bir güç olarak ortaya çıkması olanaksızdır.

Farklılık, ilk ve en başta yapılması gereken, gelişen süreç, olay ve konu ile ilgili doğru bir politika saptamaktır. Dönemlerin, alanların, gelişen olayların özgül bir

gözlenmesini yaparak bir politika belirle-yemiyorsak, sadece genel devrimci sloganlar ve örgütsel çalışmaların temel araçlarıyla o çalışmaya yöneliyorsak genel bir devrimci çalışma yürütüyoruz demektir. Bunun fazla bir sonuç alamadığı, gelişmediği olmayacaktır. Gerek temel politikalarımız, sloganlarımız, gerekse örgütsel araçlarımız, kitlelere doğru açılım gösteren araçlar bile olsa aradaki mesafeyi kapatıcı olmayacaktır. Dolayısıyla, çalışmanın genel devrimci bir çalışma olmaktan çıkartılmasının birinci koşulu, o olay ve gelişmelerle ilgili özel bir politika saptamaktır. Bu özel politika ve onun bir parçası olarak ileri süreceğimiz sloganlar, kitleleri harekete geçirici olmalıdır. Bu ne demektir? Politika ve sloganlar havada kalmamalı, o konu ve olayla ilgili olarak somut, canlı; kitlelerin bağlantıyı kurmasını sağlayıcı ve kolaylaştıran özellikle olmalıdır. Bunu genel politikalar düzeyinde bir gelişme yapamıyoruz. O olay ya da konuyu dönemle bağlantılar içerisinde somuttan çözümleyen, kitlelerin o konudaki durumunu doğru değerlendiren onları oradan alıp ileriye doğru hareketlendirecek politika ve sloganların olması şarttır. Dolayısıyla politik değersiz, belirlenmesi somut bir gözlenmeye dayanması gerektiği gibi, ondan çıkarılan ve mücadelelerin -kitlenin o konudaki durumuna uygun bir ajitasyon ve sistem sloganına sahip olunması gerekmektedir. Bu sloganlar ve yürütülen ajitasyon ne kadar kısa, net ve çarpıcı olursa o kadar etkili olacak ve içeriği yansıtmaya gücü ne kadar fazla olursa o kadar derinlikli ve amaca uygun olacaktır.

Belirtilen noktada yetersiz olduğumuz açıktır ve bu eksikliği gidermeliyiz. Kuşkusuz bu özel politikanın ve ondan çıkış alacak sloganların belirlenmesiyle yetinmeyiz. Gerek ajitasyon sürecinde, gerekse eylem içerisinde, o olay ve konuyla ilgili be-

lirlenmiş özel politika ve sloganların temel politikalarımız; dönemsel ve stratejik hedeflerimizle, temel devrimci sloganlarımızla ilişkisini nasıl kuracağız? Bu, üzerinde başlı başına düşünülmesi gereken bir konudur. Bunun yapılması son derece önemli, daha ötesi şarttır. Çünkü, liberal, reformist, oportünist partiler de kitlelere o özel durum ve kesitle ilgili benzer, yakın slogan ve formülasyonlarla gideceklerdir. Bu nedenle, bizi, tarz ve yöntem farklılıklarının yanı sıra propaganda ve ajitasyonumuzun kapsamı ayrıştırıcaktır onlardan. İşte burada, çalışmamızın aynı zamanda sloganlarda da yansıyan politik içeriğindeki farklılıkta görülmelidir bu ayrışma. Karşılaşılan her özel durumdan, kitlelerin bilincini devrim ve sosyalizm doğrultusunda itme yönünde yararlanma, mücadele yöntemleri açısından da daha üst biçimlere doğru geliştirme düşüncesiyle hareket etme olarak ortaya konulmalıdır ayırım. Sadece belirlenmiş özel politika ve ajitasyon, eylem sloganının sınırlılıkları içerisinde kalmak değil, o olaydan, kitlenin siyasal bilincinin geliştirilmesi ve eylem yoluyla eğitimi açısından da yararlanmasını bilmek, propaganda, ajitasyonun kapsam ve içeriğinin buna uygun olması önem taşır. Bu noktada da düz ve indirgemeci yaklaşımlardan kaçınılıyoruz. Bizde de görülen, bir eylemin özellikleri gözönünde tutulmadan orada sadece örgüt propagandasını içeren sloganları atmak, neredeyse , başka hiçbir

slogan atmamak yanlış olduğu gibi, temel devrimci sloganlarımızı birbiri peşisıra sıralamak da doğru değildir. O eylemde kitlelerin bir araya gelmesine neden olan olay ve konturlarda yoğunlaşan, mücadelenin ilerletilmesinde onları kaldıraç olarak kullanacağımız somut sloganlarla ilişkilendirerek bazı temel sloganların atılması doğru ve yerindedir. Eylemlerde, temel devrimci stratejik sloganlarımızı birbiri ardına sıraladığımız, ama eyleme katılan kitleden alabildiğine uzaklaşmamıza yol açan onların orada bulunuş nedenini gözönünde tutmayan bir yeralış olmaz. Şu ya da bu eylemde atacağımız temel sloganlar, öncelikle ve bazı durumlarda sadece, o eylemde kitleyle buluşmaya en yakın sloganlar olmalıdır.

Eylemlerin örgütlendirilmesinde unutulmaması gereken kitlelerin katılımı, en geniş katılımı ve onların hareketlendirilmesi ise, eylemin yığınsallığını ve belirlenmiş hedefleri doğrultusunda başarısını gözönünde tutmalıyız. Özellikle yığınsallığın başlı başına önem taşıdığı, faşizm karşısında büyük bir

yığınsal duruşun eylemin gerçekleştirilmesinin, diğer her şeyin önüne geçtiği durumlarda bu açıdan çok dikkatli olunmalıdır. Böylesi durumlarda faşizm karşısında eylemin yapılması ve tamamlanması öne çıkar, eylemin militanlığı onda saklıdır. Diğer devrimci güçlerle ortak duruşun kuralları ve gerektirdiği esneklik içerisinde hareket etmeye bu tür eylemlerde daha fazla özen göstereceğizdir.

Politika düzeyinde belirlenmiş olan taktığın, hangi yöntem ve örgütsel araçlarla kitlelere taşınacağı ve onların o politikalar doğrultusunda nasıl harekete geçirileceği belirlenmediğinde ve bunlarda ustalaşılmadığında politika düzeyindeki saptamaların pratiğe taşınması ve maddi bir güç olarak ortaya çıkması olanaksızdır.

Şimdi de taktiğin politik yönüyle, örgütsel yöntem ve biçimler arasındaki ilişkiyi nasıl kuracağımız üzerinde duralım.

Politik bazı tespitler yapmak, hatta taktiğin politik yön, hedef, sloganlar düzeyinde belirlenmesi kendi başına yeterli olmayacaktır. Kitleleri örgütlü harekete geçirecek olan örgütsel yöntemler, örgütlenme biçimleri öncerebilmeliyiz. Bu yapılmazsa, politika düzeyinde doğru tespitlerde bulunmamız eylem örgütlenme ve yığınların örgütlü hareketini geliştirmek de pek bir yarar sağlamayacaktır. Bir olay ya da konudan hareketle kitleleri harekete sokabileceğimiz, olayın ve eyleme sokmayı amaçladığımız kitlelerin özelliklerini, gelişme ve bilinç düzeyini gözönünde tutan bazı durulukça geri biçimleri kalıcı noktası olarak alabilen yöntemleri geliştirilmelidir.

Birde bu konulara yaklaşmada, üst eylem biçimleri önermek gibi her durum için geçerli olmayan bir yaklaşım; ikincisi, her durumda en ileri sloganlarla kitleyi harekete geçirme eğilimi vardır. Bu yaklaşımımız, kitlelerin o anki durumuyla; nesnel durumla örtüşmüyorsa bizi kitlelerle ilişki kurmaktan onları harekete geçirmekten alakoyar. Nitekim öyle de olmaktadır. Bazı zaman - yapılılabildiği gibi bir imza toplama, bazen bir basın açıklaması olabilir- mücadelenin daha geri biçimlerini, daha alt yöntemleri eylemin politik formülasyonunda, taleplerde yanlış bir perspektife düşülmeden hareketin ilk kalkış noktası olarak kullanılabilmesini başarmak gerekir. Öyle olur ki, çok sıradan bir talep bile çok geniş ve git-tikçe militanlaşmış siyasallaşmış devrimci bir kitle eyleminin ilk hareket noktası olabilir. Yani bir tek eylemde en devrimci sloganlar ve en militan biçimlerin gerçekleştirilmesi her zaman, özellikle de mücadelenin genel düzeyinin düşük olduğu dönemlerde çoğu kere mümkün değildir. Burada hareketin

gelişme potansiyellerinin görülmesi ve devamlılık içerisinde nereye doğru gideceğimizin bizler tarafından iyi bilinmesidir, öncelikle önemli ve gerekli olan. Kitleler geri bir durumda olduklarında ya da kitlesel hareket bir kırılma ve durgunluk yaşadığı dönemlerde, buldukları o yerden onları tekrar harekete sokacak yöntemler geliştiremezsek, kendiliğinden harekete geçmelerini sağlayacak şu ya da bu olayın olmasını bekleriz. Bizim kitlelerle ilişki kurmakta en fazla zorlandığımız dönemler böylesi kesitlerdir. Kitleler devrimcileştiği ölçüde ise ilişki kurmamız kolaylaşmaktadır. Çünkü kitlelerde ileriye doğru bir atılım ve devrimci politikleşmenin doğmaya başlaması onların önceki dönemde uzak durdukları ancak çok sınırlı kesimlerin benimsediği bizim devrimci taktiklerimize yaklaşmasını sağlamaktadır. Fakat, eğer biz onlarla olağan dönemlerde, daha geri durdukları koşullarda ilişki kurmayı başaramazsak devrimci yükselişi, böylesi içeren dönemlerde de bunun sanıldığı kadar kolay olmayacağını görmek gerekir. Çünkü, ilkinizi bizden daha iyi yapabilen, popülist politika ve ilişki tarzına sahip oldukları için kitlelerle ilişki kurmakta bize göre daha başarılı olan kimi oportünist partiler de, böylesi dönemlerde, hemen ve bütünüyle reformist bir politikaya yönelmeyeceklerdir. İlerinde devrimci demokrat bir radikalizmin temsilcileri olanlar, kitleler üzerindeki sağladıkları etkiyi, yükseliş dönemlerinde de kendi politik etkinliklerini geliştirme ve iktidar hakimiyeti yönünde kullanacaklardır. Biz öyle bir devrimci programda, ancak ve asıl olarak, kitlelerin beklentilerini daha ileri bir programa taşıyarak ve diğerlerindeki yapılamaları bir yanda değerlendiren taktiklerle çalışabiliriz.

Bununla, öyle bir aşamamız sorunu haline gelmeden, emekçi kitleleri her durum ve

koşul altında örgütleyebilecek politika, yöntem ve biçimler geliştirmeliyiz. Bizim geliştireceğimiz örgütsel yöntemler, kitlelerin heterojen yapısını, bilinç karmaşasını, geri durumlarını giderici yöntemler olmalıdır. Burada şunu söyleyebiliriz: Bu konularda, genel olarak reformcu, oportünist güçler bize göre avantajlıdır. Onların politik önerileri, önerdikleri örgütsel yöntem ve biçimler kitlelerin geri durumuna daha fazla hitap eden hatta kitleler tarafından kendiliğinden eylemlerde kullanılan biçim ve yöntemlerdir. Onun için populist sloganlar ve kitlelerce daha kolay benimsenebilen yöntemler ve yasalci biçimlerle kitlelere giden oportünist, reformist güçler bize göre ön bir avantaja sahiptirler. Fakat onlar mücadelenin çok yönlü ve boyutlu karakterine hakim olamayacakları gibi, devrimci proletaryanın stratejik-programatik derinliğine ve proleter sınıf mücadelesinin geniş solukluğuna sahip olmadıkları için süreçteki istikrarsızlıkları, gerekse de stratejik sınırlılıklarıyla bizim gerimize düşmeye adaydılar. Bu kaçınılmazdır. Fakat bunu sadece geleceğin, devrimin ilerleyen aşamalarının bir sorunu olarak değil, bugünün bir sorunu olarak ele aldığımızda, her koşul ve duruma uygun yöntemler geliştirme, kitleleri her dönemde örgütleyebilme ve harekete geçirebilme güç ve yeteneğini ortaya koymamız, bunu devrimci proleter sınıf ve kitle çalışmasının değişmez bir özelliği haline getirmemiz gerekiyor. Emekçi kitlelerin içerisine yerleşmeliyiz. Politik mücadeleyi proleter bir karakter kazandırarak sınıf temeline dayandırmış olarak onların içerisinden yürütmeliyiz.

Eğer kitlelere her dönemde o anki koşullara ve durumlarına uygun örgütsel biçim ve yöntemlerle gitmeyi başaramazsak, çoğu zaman gelişmeleri izler, özellikle kitleysel hareketin durgunluk yaşadığı dönem-

lerde tam bir seyirci durumunda kalır, diğer dönemlerde ise, kendi çizgimiz etrafında daha doğrudan hareketlendirebileceğimiz yeterli bir kitle gücüne sahip olmadığımızdan, gelişen ve büyük kitle hareketlerini içerisinde söz sahibi olamaz, ancak sınırlı ve etkisiz bir güç olarak yer alırız.

Çalışmanın genel devrimci bir çalışma olmaktan çıkarılmasının birinci koşulu, o olay ve gelişmelerle ilgili özel bir politika saptamaktır. Bu özel politika ve onun bir parçası olarak ileri süreceğimiz sloganlar, kitleleri harekete geçirici olmalıdır. Bu ne demektir? Politika ve sloganlar havada kalmamalı, o konu ve olayla ilgili olarak somut, canlı; kitlelerin bağlantıyı kurmasını sağlayıcı ve kolaylaştıran özellikte olmalıdır. Bunu genel politikalar düzeyinde bir gidişle yapamayız. O olay ya da konuyu dönemle bağlantısı içerisinde somuttan çözümleyen, kitlelerin o kesitteki durumunu doğru değerlendiren onları oradan alıp ileriye doğru hareketlendirecek politika ve sloganların olması şarttır.

**Orak-Çekiç oku okut,
düşmana teslim etme!**

Sürece öncü müdahale açısından SUSURLUK DENEYİMİ

(Önceki sayıdan devam)

BÖYLE BİR FIRSATI NEDEN DEĞER- LENDİREMEDİK?

Susurluk gibi elverişli bir fırsatı, bugüne kadar geçen süre içinde yeterince değerlendirebildiğimiz söylenemez. Bunu ne biz başarabildik, ne de dışımızdaki devrimci güçler. Bunun aksini iddia eden, sadece kendini aldatmış olur. Başkalarını bilmeyiz ama aynı hatayı gelecekte de yinelenmemek için biz kendi zayıflığımızın nedenleri üzerine cesaretle eğilmeliyiz.

Susurluk kavramını duyar duymaz bulduğumuz standartlar hareketle geçip yeterince zengin ve çarpıcı bir malzomeyi zaten hazır olarak içeren bu rezolatin yaygın ve çok yönlü bir teşhirine girişmeliydik. Bunun için illa "yukardan" bir uyan ve yönlendirmenin gelmesini beklememek gerekirdi. Başlangıçta atacağımız adımlar kimi eksiklik ve yetersizlikler taşıyabilirdi. Ama bunlar gerek merkezi yönlendirme ve müdahaleler yoluyla gerekse pratik olarak attığımız adımların önümüze açacağı yeni ufuklar sayesinde süreç içinde giderilebilirdi. Böyle durumlarda yapılabilecek en büyük hata hareketsiz kalmaktır. Ve biz daha işin başında bu büyük hatayı işledik. Siyasal reflekslerimizdeki zayıflık bir kez daha gösterdi kendini. Bu da bizi, bizim için açık olan gerçeklerin kitleler tarafından da aynı açıklıkla görülebileceğini düşünmek yanılsamasından da beslenen bir tür kendiliğindencilığe sürükledi sonuç olarak. Adeta bulduğumuz yerden kitlelerin kendi kendilerine harekete geçmelerini bekler bir duruma düştük.

Hatırlanacak olursa, benzer bir durum kısa bir süre önce cezaevleri genel direniş

sirasında da yaşandı. Dışarda harekete geçmekte o zaman da çok geç kalındı. Bunun, direnişin gelişim seyri üzerinde hangi yönlerde ne gibi olumsuz sonuçlar doğurduğu, örgüt yayınlarımızda direniş sonrası yapılan değerlendirmeler sırasında ortaya konuldu. Ama görülen o ki, bunların üzerinde yeterince düşünmemişiz, aynı hatanın bir daha yinelenmemesi için gereken dersleri çıkarmamışız. Burada önemli bir zaafımız daha çıkıyor karşımıza: Teoriyle, örgütün politika ve taktikleriyle, yaşanan deneyimlerden çıkanları derslerle ilişki kuruş tarzımızda bir yetersizlik ve çarpıklık var. Bunları ya kendi dışımızda, başkaları için söylenen şeyler olarak görüyoruz ya da geleceğe dönük ders çıkarma yönüyle ele almaktan çok geçmişe dönük eleştiri yönüyle ilgileniyoruz. Bu da aynı hataların çoğu kez aynı biçimlerde yinelenmesini getiriyor beraberinde. Bu kuru çemberi kıramadığımız sürece, dönemin karşımıza zaten çok sık çıkarmadığı gelişme fırsatlarını kaçırmakla kalmayız; nesnel ve öznel nitelikteki geriye çekici başka etken ve zafırlarla da birleşerek kendimize, politika ve taktiklerimize, giderek önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşabileceğimize dair güvenimiz aşınmaya başlar, iç dinamiklerimizde bir zayıflama ortaya çıkar, bu da ideolojik-siyasi nitelikte çok daha ciddi ve tehlikeli sorutuluşlara zemin hazırlar.

Siyasal reflekslerdeki zayıflık, durgunluk dönemlerine özgü bir hastalıktır ve devrimci öncülük iddiası ve müyona ile gelişir. Çünkü, sürece seri ve hızlı bir müdahalede bulunma zorunluluğunun ortaya çıktığı durumlarda bile harekete geçmekte geç kalmakta, örgütü ve örgütsel faaliyet gelişmelerin fiilen gerisinde kalmaya mahkum eder. Dönemin özelliği gereği sık ve uzun süreli olarak yaşadığına hareketin temposunun düşük olduğu koşullarda bu hastalığın zararları da nis-

peten az olur, farkedilmesi de güçtür. Ama ne zaman tempo yükselir, kitlelerin nabız atışları hızlanır, kendini o zaman ele vermekle kalmaz, yapacağı tahribatı da yapar. Yalnız bu hastalık her ne kadar harekete geçilmesi gereken durumlarda geç kalmanın pratikteki başlangıç noktasını oluştursa da, ideolojik-siyasi açıdan bu esasında bir sonuçtur. Onun temelinde daha farklı nedenler yatar ve bunların en önemlilerini; dönemin özelliklerinin kavranışındaki zayıflık, buna bağlı olarak karşılaşılan olgu ve süreçlerin kendine özgü yanlarının, içerdikleri gelişme potansiyellerinin ve gelişmelerin muhtemel seyirinin yakalanmadaki zayıflık ve nihayet iktidar bilincindeki zayıflık oluşturur.

"İktidar bilinci" dediğimiz zaman, bu, çoğumuzun gözüne soyut bir kavram ya da henüz uzağında olduğumuz bir hedefe yaklaştıkça edinilmesi gereken bir özellik bu anlamda geleceğe ait bir sorun olarak görünür. Yanlışın başlangıcını da bu oluşturur zaten. Halbuki "İktidar bilinci" olarak nitelediğimiz kavrayış, çok somut bir karaktere sahiptir ve onun varlığını ya da yokluğunu, güçlü ya da zayıf oluşunu günlük davranışlarımızdan çıkarmak mümkündür. Hangi konuda olursa olsun, ne kadar 'sıradan' ve 'önemsiz' görünürse görünsün karşılaştığımız sorunları, özellikle de karşımıza çıkan fırsatları nasıl bir yaklaşımla ele alıyoruz? Bunlara, parti ve devrim hedefimizin ışığında, bu stratejik görevlerimizle ilişkisini kurarak mı yaklaşıyoruz yoksa herbirini 'kendini başına şeyler' olarak mı ele alıyoruz? Karşımıza çıkan en küçük bir fırsata dahi partiyi ve devrimi örgütlenme yolunda bundan 'en yüksek yararını' nasıl elde edebiliriz sorusunun ışığında mı yaklaşıyoruz yoksa büyük ve çok elverişli fırsatları bile sanki 'günlük olağan bir durumla' karşı karşıyaymış gibi sıradan bir yaklaşımla mı ele alıyoruz? İşte iktidar bilincine ne denli sahip

olduğumuz, kendini pratikte bunlardan hangisine daha yakın bir tutum ve yaklaşımla hareket ettiğimize bağlı olarak gösterir.

İktidar bilincindeki zayıflık, karşımıza çıkan fırsatların değerlendirilmesinde bile sıradanlığa, iddiasız ve silik bir performans sergilemeye neden olur. Siyasal refleks zayıflığı, bu durumda kaçınılmaz bir sonuç olarak çıkar karşımıza. Çünkü olgu ve süreçlerin yüzeydeki görüntüleriyle de yetinmeyerek derinliklerinde yatan imkan ve potansiyelleri başlangıçta sezgi biçiminde de olsa zamanında yakalayabilmemizi sağlayacak iki temel motivasyon kaynağının birinden (diğeri de teorik-siyasal tahlil ve açıklıktır) kendi kendimizi mahrum bırakmışızdır. Bunun bir de teorik-siyasi gerilik, örgütün dönemsel politika ve taktiklerine hakimiyette zayıflık (ki iktidar bilincindeki zayıflıkla bunun arasında birbirlerini karşılıklı olarak besleme biçiminde yakın bir ilişki vardır), deneyimsizlik, dar örgüt ölçüleriyle düşünme alışkanlığından kurtulamamış olmak, maddi güçlerin ve olanakların sınırlılığı, vb. gibi başka zayıflık ve zaafarla birleştiği durumlarda ortaya çıkan ufuk darlığının siyasal körlük derecesine varmasına şaşırılmak gerekir. Ancak hangi nedenlerden kaynaklanıyor olursa olsun sonuç olarak 'İktidar bilinci zayıf' olan bir örgütün, ülke çapında, sınıfsal dengelere etkide bulunabilecek düzlemde politika yürüten iddia sahibi devrimci bir odak olarak sivrilebilmesi olanaksızdır ve bu zayıflık giderilmediği sürece ondan böyle bir gelişmeyi sağlaması beklenmemelidir.

Orak-Çekiç oku okut,
düşmana teslim etme!

Kadrolardan... Komitelerden... ATILIM GENELGESİ

Yoldaşlar,

Türkiye'de '95 yılı, emekçi kitle hareketleri ve psikolojisinde havanın dönmeye başladığının birçok belirtisini gösterdi. Yeni bir devrimci kitle psikolojisinin ipuçları, daha kolay ve kitlesel çıkılan cıkıklardan, meydanlardan, çatışmalardan boyverdi. 1995'te daha çok öncü kesimlerle emirli kalca da, militan mücadele biçimlerine yöneltti var.

Büyük Gazi Antifaşist Halk Direnişi ve onu izleyen anti-faşist sokak çatışmaları 1995'e damgasını vurdu. Ve bunu 1996'ya taşıdı. Cezaevlerine yönelik karşıdevrim saldırısına karşı kurulan barikatlar sokaklara, semtlere taşındı. En son devrimci-demokrat bir gazeteci olan Metin GÖKTEPE'nin polisler tarafından katledilmesi ve öğrencilerin kitlesel militan eylemleri faşist diktatörlüğe bir tokat gibi indi. Artık cenazelerimizi onbinlerle, gözlerde sınıf kini, yumruklar havada, slogan ve marşlarla uğurluyoruz. Faşist diktatörlük çıkışsızlığı arttıkça daha da pervasızlaşacak, kudurganca saldıracaktır.

Diğer taraftan sınıf ve kitle hareketinin zemininde genişleme ve öncü kesimlerde militanlaşmaya karşın, geniş kitlelerde reform beklentileri ve bunun yarattığı yalpalamalardan henüz köklü ve yaygın bir kopuş gerçekleşmedi.

Sınıf mücadelesinin yeni özellikler taşıyan her yeni evresi, önderlik düzeyinde de buna uygun bir mücadele ve değişiklikleri gerektirir. TİKB, kendini 10m yönleriyle ortaya koyduğu 2. Konferansında şundan söylüyor: "Teorik ve pratik, siyasal ve örgütsel

örgütümüzün gelişmesinin ulaştığı, bugünkü düzeyle yeni bir devrimci yükseliş döneminin büyüyen görevlerinin oluşturduğu moment, önderlik çizgisinin geliştirilmesinde karşı karşıya kalınan yeni sorunların çözümü, görevleri daha ileri bir düzeyden omuzlamayı gerektiriyor. Partileşmek ve devrimi örgütlemek sürecin iç içe gelişmiş iki görevidir. Dönemle birleşen yapımızın çeliğini koruyarak daha geniş bir kadrosal temel ve geniş kitlelere kumanda edecek bir örgütsel yapıya hızla ulaşmalıyız. Bu birikimlerimizin dinamize edilmesi, hedefin belirginleştirilmesini, örgütsel güçlerimizin buna doğru hareketini ve bunu gerçekleştirecek düzeye doğru çıkmasını gerektiriyor." (1991 2. Konferans Belgeleri)

Örgütümüz 17. yılını geride bıraktı. 18 yaş bireylerin yaşamında bile fazla uzun sayılmayacak bir süre. Fakat '68'lere kadar giden köklerimizle birlikte düşüncecek olursak, "toy ve deneyimsiz" olduğumuz da söylenemez. Artık "çocuk" değiliz, ama kesinlikle "yaşlı" da değiliz. Büyüyoruz, olgunlaşıyoruz, fakat en buğtu euhip olduğumuz ideolojinin illitlöl karakteri sayesinde, aynı zamanda "abedi bir gençlik" oluyoruz.

Süreç bizden koymamızı istiyor. Örgütümüzün illitlöl gireli ekti de değil yeni de. Bu süreç içerisinde hızla geliştik ama bu yeteri değil. Politika üretmek, önderlik edecek kuruma geliyoruz. Bazı yoldaşlar çok disiplinli davranırken bazı yoldaşlar gevşek davranıyor. Kimi komiteler, birimler düzeyi görüyorken kimi komite, birimler düzeyi dikkat toplamıyorlar bile.

Yoldaşlar,

Örgütümüzün üstünde bazı işler yaptık. Bunun karşısında karşıdevrim de buna göre hareket edecek. Karşıdevrimin, örgütümüzün gelişmişlik düzeyi,

ilişkilerimizin durumu, çalışma yöntemi hakkında pek fazla bir şey bilmemesi biçim açımızdan olumlu bir şey. Ne kadar az bilgiye sahip de olursa olsun, her an açık vermemizi bekliyor. Ufak bir hatada hemen dalmayı düşünüyor. Bütün olumsuz şeylere karşı hazırlıklı olmalıyız. Disipline, ilkelere ne kadar fazla dikkat edersek edelim, darbeler, operasyonlar yiyebiliriz. Çünkü mücadele eden, militan bir örgütüz. Ama yeraltı yaşamının ilkelerine uyarırsak, en az zararla kurtuluruz. Çok ciddi merkezi operasyonlar yediğimizde bile, devlet hiçbir şey yapmamıştır. Böylesi bir yazıya neden gerek duyduk? Çünkü burada büyüyor ve olgunlaşıyoruz. Bununla birlikte sorunlarla karşı karşıyayız. Bunları çok kısa sürede halletmek zorundayız. Eksikliklerimizi, hatalarımızı görüp en kısa sürede uzlaşmaz bir tavırla üzerine gitmezsek, gelecek operasyonlara maruz kalırız. Ve sonuç umduğumuzdan daha acı olabilir. Nedir örgütsel sorunlarımız?

SORUNLARIMIZ VE YAPILMASI GEREKENLER

1. Örgüt çalışmasının komitelere dayalı olarak yürütülmesindeki eksiklikler:

Başta il örgütlülüğü ve alt komitelerde ve birimlerde yaşanan bir sorundur. İl örgütlülüğü olarak her ne kadar düzenli toplantılar yapsak da, tartışıp karar da alsak, politika üretmek ve önderlik etmede zayıflık yaşanmakta. İl örgütlülüğü bunu çok kısa sürede halletmek zorundadır. Yaşanan bu sorunlar tabii ki alt birimlere de, alanlara da yansımaktadır. Sorumlu komite ve yoldaşlar olarak her ne kadar elimizden geldiği kadar bir şeyler yapsak da, alt birimlere karşı yoldaşça organ denetimindeki zayıflığımızdan kaynaklı birçok sorunla karşı

karşıya kalıyoruz. Hatta bazı sorunları halletmede zorluklar yaşıyoruz. Sorumlu yoldaşlar olarak görevimizi yapsak da, alt birimler ve komitelerdeki yoldaşların bazılarında komite çalışmasındaki eksik kavrayışlarını gösterip kavratmak gerekiyor. Kimi komiteler, toplantılar, eğitim çalışması ve gazete satışlarını düzenli olarak yapıyor, kimi komiteler toplanamadı doğru dürüst. Komite içi sorumlu yoldaşı sorumlu olarak görmedeki eksiklikler ya da hiç umursamama durumu ortaya çıkabilmektedir. Bazı yoldaşlar komiteyi kendi yaşamından kopuk sadece teknik bir iş olarak görüyor. Kimisi de komite toplantısına gidip gidip geliyor. Toplantılara gidip gidip gelen yoldaşların bazıları gazetemizi zamanında bile alıp, kendi komitesi ya da biriminde okuyup tartışmıyor. Oysa birçok konuda örgütümüzün bakış açısını kavrarız. Bir de ayrı komiteler sadece sorumlu yoldaşla görüşüldüğünde biraraya gelir. Onun dışında bırakın biraraya gelmeyi birbirlerini bile sorma zahmetine katlanmayan yoldaşlarımız var. Bunlar ciddi sorunlardır. Yoldaşlar, örgüt çalışması komitelerle yürütülür, kişiler komitelerde yer alarak çalışmalara katılır. Onların yönlendirmelerinde olduğu gibi üstlendikleri görev ve sorumlulukları yerine getirip getirmedikleri, çalışmalarının düzeyi, temposu komite çalışması içerisinde görülür. Komitelerin buldukları alanla ilgili genel ve somut güncel görevleri vardır. Kişinin örgütle ilişkisinin düzeyi de bu çalışmada anlaşılır. Biz sizleri ancak bu çalışmalar içerisinde görebiliriz. Burada, komite ve komite çalışması öncelikle bir denetim mekanizması olarak değil, kadroların yönlendirilmesi, eğitilmesi ve çok yönlü gelişiminin sağlanması, örgüt kolektifinin geliştirilmesinin aracı olarak

düşünülmeli. TİKB normlarına göre bir biçimlenişin ön adımlarını atacakları örgüt ile ilişkisinde çalışmalara kendi tercih ve kendi isteklerine göre katılması ve genel bir destek düzeyinde kalması değil, onun komitelerinden birisinde örgütsel işlerlik kurallarına uygun devamlı bir çalışma içerisinde olması, doğru biçim budur. Tüm komiteler ve birimlere düşen görev, düzenli toplantılar, eğitim çalışmaları, alana dönük politikalar üretip, karar alma inisiyatifini geliştirmektir. Bir yoldaşımızın eksikliği varsa komitedeki diğer yoldaşlar o boşluğu hemen doldurmalıdır.

2. Komite içi ve yoldaşlar arasındaki ilişkilerde eksiklikler:

Komitee içi yoldaşlar birbirinden sorumlu ve geliştirmekle yükümlüdür. Komite içinde yoldaşlar birbirine davranırken daha saygılı, özverili, alçakgönüllü olmalıdır. Birbirimize karşı sabırlı olmalıyız. Birbirimizi dinleyip ona göre davranmalıyız. Ve birlikte karar alıp pratiğe geçirmeliyiz. Komite içinde bile birbirlerinin bilmemesi gereken şeyleri bilmemeli ve merak etmemelidir. En önemlisi bir sorunda komite dışındaki bazı yoldaşlarla girilen -üstelik başka birimlerden- "yatay" ilişkilerdir. Komiteler arası görüşmeler ancak örgüt denetimi ile sağlanacaktır. Rastgole görüşme kesinlikle yasaktır, suçtur. Farklı farklı komitelerdeki yoldaşlar daha önceden arkadaşı olabilir hatta akrabası olabilir, böyle yoldaşlar görüşmelerini mümkün bir şekilde çok aza indirmelidir. Böyle yoldaşlar ile görüşmek için çaba verilmemelidir. Uyarıyoruz! Çünkü "yatay ilişkiler" iy dokümelere, dedikodulara ve iyi legalizme götürür. İnsan, komiteyi veya birimi. Bununla birlikte böylece bir çeyde bilmemesi gereken birçok şey öğrenmiş olacaktır. Bu, bir gün devletin kulübüne de gider. Komiteler

arası yoldaşlar arasındaki, "yatay ilişki" ancak örgütün denetiminde olacaktır. Ayrıca haber verilecektir. Komite içi sorunlar komite içinde sorumlu yoldaşla tartışılır. Ve yahut çözülmezse, buradan da yukarı "rapor" yazılarak bildirilmelidir. Çünkü örgüt ne idüğü belirsiz bir dernek, lokal değildir, bizler bolşevik tarzda örgütlenen (yukardan aşağıya) bir komünist örgütüz. Bizi diğer küçük burjuva örgütlenmelerinden ayıran, TİKB'nin ilkeleri, normlarıdır.

3. Yoldaşlar ve komite içi eleştiri-özeleştiri anlayışındaki eksiklikler:

Her ne kadar bu konuda ciddi adımlar atsak da, kendi içinde zayıflıklar taşıyor. Eksiklikler daha çok, yoldaşlar arasındaki sabırsızlık, inatçılık, birbirini dinlememe hatta bazı komitelerde, birimlerde kırıcı davranışlara bile rastlanıyor. Ya da eleştiriyi kabul etmeme veya eleştiri yaparken didikleyici bir şekilde yapılmakta. Öbür taraftan hatalar sık sık yapılır ve her hatanın sonunda "özeleştiri" verilir. Bu sürgit devam eder... Özeleştiri demek hataları, eksiklikleri pratikte kavrayıp gerçekten onu yok etmektir. Yoldaşlar, birbirimize karşı daha olgun, nabırlı ve yöntemi kırıcı olmayan bir eleştiri-özeleştiri yapmalıyız. Unutmayalım eleştiri-özeleştiri gerçek komünisti biçimlendirir. Eleştiri ve özeleştiri yaparken bunu hiç aklınızdan çıkarmayın, karşımızdaki yoldaşımız buçkası değil.

4. Legal ve illegal (çalışmalar, ilişkiler, kurullar, disiplin) arasındaki bağın kavranılmasındaki eksiklikler:

Kimî yoldaşlar legal ve illegal düşünceyi birbirinden ayırırlar. Kimisi legal çalışmayı (gazete satışı, kitle örgütlerinde örgütlenmek ve gitmek vs...) küçümsüyor. Bunu küçük-basit işler olarak görüyor,

illegal çalışmalar (bildiri, afiş, pankart, bombalama, korsan vs...) abartır ve büyütüp büyük iş olarak görülür. Şunu unutmayalım yoldaşlar, hiçbir devrimci, komünist küçük iş büyük iş ayrımı hiçbir zaman yapmaz. Tabii öncelikle illegal sağlam bir yeraltına sahip olmalıyız ve illegal çalışmalar ön plandadır. Legal çalışmalar buna tabiidir. Ama burada da legal çalışmalar küçümsenmemeliyiz. Veya "solcu" bir tarzda legal reddedemeyiz. Her iki bakış açısı da oportünizmdir. Ama bazı genç ve deneyimsiz yoldaşlar doğru dürüst komite toplantısını yapmıyor, yoldaşlarıyla ilgilenmiyor, legal küçümsüyor, illegal kafada oldukça büyütüyor. Mutlaka illegal eylemler yapacağız ki, TİKB'nin nasıl askeri örgütlenme yaptığını dostumuz da, düşmanımız da çok iyi bilir. Soruyoruz o legal küçümseyen bazı yoldaşlara, kaç sefer gazete satışına çıktınız, komiteyi, biriminizi topladınız, bir yoldaşın herhangi bir sorunuyla ilgilendiniz, kolektif çalışmayla ne kadar bütünleştiniz? Öncelikle böyle düşünen yoldaşlar bu soruları kendilerine sorup bir iç sorgulama (özeleştir) yapmalıdır. Hem de çok hızlı ve kısa sürede. Böyle düşünen yoldaşlar komitenin toplanmasında fazla çaba vermezler ama silahlı korsana her şeylerini feda ederler! Hayır yoldaşlar, böyle düşünme küçük burjuva maceracı düşüncedir. Bu tür "solcu" düşüncenin pratiğinde de o örgütün sadece içi kof bir büyümesine sebep olur. Oysa önemli olan sadece bu illegal eylemler yapmak değil, örgütü örgüt yapan organ-komite çalışmasını oturtmak çok zordur. Yoksa yapılan işlerin verimini alamayız. Sağlam bir yeraltı örgütüne sahibiz. Bunu güçlendiren yeraltına tabi olan legal açılımları devrimci bir taktikle kullanmalıyız. Ancak legal-ilegal doğru kavranırsa gelişiriz,

büyürüz, önderlik ederiz. İlegali yapıp legal küçümseyen ya da ikinci plana atan yoldaşlar belki örgütü daha büyütme mantığıyla hareket ediyorlar ama böyle örgüt büyüyemez. Kitleler denizdir, daha çok açılmak gerekiyor. Bunu yaparken ilkelere, kurallara, disipline uymalıyız. Dikkat etmemiz gereken şey de legalde gezen, derneklere ve polisin gözü önünde olan yerlere girip çıkan ister bilinen ister bilinmeyen yoldaşlar olsun, takibe karşı uyanık olmak zorundadır. Her yoldaş legal-ilegal ilişkinin kurulmasında dikkat etmelidir. Özellikle legalden çıkılıp randevulara ya da sorumlu yoldaşlara (illegal yoldaşlar) giderken önceden çıkılıp iyice gezdikten sonra gidilmeli. Emin olduktan sonra tabii. Legal ve illegal yerlere gidilmesi gerekiyorsa gidilmeli, gidilmemesi gerekiyorsa buna katı bir şekilde uyulmalıdır. Takibe karşı uyanık olmalıyız. Çünkü, önemli olan örgütün güvenliği ve sürekliliğidir. Son dönemlerde elimizde polis tarafından hissettiklerimizle birlikte tüm yoldaşlar her türlü kurala iyice uymak zorundadır. Biliniyoruz ya da bilinmiyoruz diye düşünüp "rahat" hareket etmemeliyiz. Devrimci uyanıklığımızı her zaman korumalıyız. Buna bağlı olarak "Parti işi yapılmak zorundadır" ama yapılırken paldır küldür değil, "mümkün olan en az tehlikeyle hatta mümkünse tehlikesiz" yapılmalıdır. Çoğu kez ilke ve kuralların arkasına saklanır, mükemmelliyetçi bir tutumla her zaman tam ve mutlak bir güvenlik ararlar. Bu tür bir "sağlamcılık", yalnızca yeraltı mücadelesiyle değil, genel olarak mücadele fikri ile bağdaşmaz. Rizikosu olmayan hiçbir mücadele biçimi ve kavga yoktur. Fakat, devrimciliğin temel koşullarından biri olan riziko ve tehlikelerden korkmamak, maceracı bir gözü karalık biçimi de olmamalıdır. Örgütsel faaliyet ve

süreklilik esastır. Devrim ve sosyalizm mücadelesi yüz metre yarışı değil, zorlu bir maratondur. Gücünü ve nefesini buna göre ayarlayan kazanır. Bu nedenle, hangi alanda, hangi türden olursa olsun bir işi yapar, bir adım atarken günübürlük yaklaşımlardan, bütünü gözden kaçıran tek yanlılıktan, önünü arkasını düşünmeksizin hareket etmekten kesinlikle kaçınmalıdır. Kurallar, ilkeler, disiplin, örgüt faaliyetlerinin ve güvenliğinin sürekliliği içindir.

5. Siyasi polise karşı mücadele ve takip:

Bölgemizde bazı işler yaptık. Zaman zaman bazı takipler oldu ama bunlar pek ciddi şeyler değildi. O zaman pek ciddi bir gelişim de mevcut değildi. Şimdi yeni yöntemler peşinde polis. Buna hazırlıklı olmalıyız. Uyanık olmak zorundayız. Her komite, birim ve yoldaşlar tekrar tekrar yukarıda saydığımız kuralları okuyup içice kavramalıdır. Operasyonlara, takiplere hazır olurken gayet soğukkanlı olmalıyız. Daha net bakabilmek için. Şu an polisin başvurduğu ve genellikle etkili olduğu yöntem uzun süreli ve oldukça sabırlı takiplere dayalı olarak yürütmektir. Takiplerin çıkış noktasını ise, polis tarafından bilinen ve açık alanda faaliyet yürüten kadro ve taraftarlar oluşturmaktadır. Bu nedenle de tüm kadro ve taraftarlarımız ama özellikle legal alanda çalışan ve polisçe bilinenler, günlük yaşamlarının her anında takip konusunda duyarlı ve ilkeli bir tutum içinde olmak zorundadırlar. Bilinmesinde sakınca olmayan işleri yaparken dahi gevşek ve rahat davranmamalıdır. Mücadele eden bir örgüt darbeler yiyebilir, bütün dikkatine ve titizliğine rağmen, kayıplara uğrayabilir. Militan bir sınıf savaşımının bedellerini göze almak nasıl devrimci olabilmenin temel koşullarından biri ise, yeraltı savaşımının

usta ve ilkeli savaşçıları olmak da devrime örgüte karşı o denli temel sorumluluklarımızdan biridir.

6. Teorik genliği bir an önce alt etmeliyiz:

Teorik yönden gelişmeyen her kadro, her yoldaş tek yanlı gelişmiş olur. İstedığımız kadar pratikte iyi olalım teorik olarak gelişmezsek, o pratik bizi bir yere kadar götürür. Buna bağlı olarak çalışma alanına dönük genel politikaları örgütümüzün üretmesi nedeniyle bu eksiklik önceleri pek fark edilmez; ama, anlık inisiyatif geliştirmek gerektiği zaman, çoğu kez bu yanın eksikliği handicap oluşturur. Örgütümüzün ve mücadelenin gelişimiyle birlikte kendimizi de geliştirmek, yeni özellikler kazanıp önceden kazanılmış iyi özelliklerimizle birleştirmek zorundayız. Örgütte bütünleşmenin bir yanı da teorik olarak gelişimdir. Mücadeleyi kavramanın halkalarından biridir.

Kolektif, ürekte, yaratıcı çalışmanın bütün alanlarında dinamik bir gelişme içerisinde olan kaynaşmış, geniş ufukta komünist bilinci ve örgüt adamı olma özellikleri gelişmiş, kendini bütün benliğiyle devrime ve komünizm davasının zaferine adanmış, yüksek bir örgüt ruhu ve bilincine, disiplinine sahip devrimci pratik çalışmada militan ve gözüpek, zorluklardan yılmayan, düşmana boyun eğmeyen, özverili ve alçak gönüllü, profesyonelleşmiş, komünist olmak için çaba vermeliyiz.

Yoldaşlar,

Tüm komiteler, birimler ve tek tek taraftarlar içice bu yazıları okumalı, tartışmalı ve kavramalıdır. Büyüyor ve geliyoruz. Süreç bizden yürümümüzü değil önderlik etmemizi istiyor. Bu yüzden kendi içimizde yukarıdan aşağıya kadar il olarak (ATILIM KAMPANYASI) başlatıyoruz. Bu konuda örgüt olarak sorumlu yoldaşlara,

sorumlu komitelere ve tek ek taraftarlarımıza güveniyoruz. Bütün sorunlarımızı halledeceğimize inanıyoruz. Çünkü ihtilalci ML ideolojisine, örgütlenmesine ve pratiğine sahibiz. Devrimci komünist olmak zordur. Hedefimiz büyük sorumluluklarımız da. Dağa çıkmak zordur, ama zirveye çıktığımızda dağ ayaklarımızın altındadır. Her ne kadar kimi komiteler bazı hatalarda, eksiklerde olsa kısa sürede düzelterek güçleri vardır. Örgüt bizlere güveniyor ve belli sorumluluklar almışız. Her yoldaş kendine güvenmeli ve daha atik olmalıdır. Örgüt bizden bunu bekliyor aynı zamanda olması gereken de budur. Örgüt olarak bunu başaracağımıza tüm içtenliğimizle inanıyoruz. Şehit yoldaşlarımızın ve örgütümüzün ihtilalci hücum ruhuyla kuşanmalıyız. İLERİ!!

Yoldaşlar,

Burada yukarıdaki yazıdan ayrı yazmayı düşündüğümüz bir sorun ise örgütün maddi sorunudur. "Bağış" kampanyası düşündük. Kampanya acil ihtiyaçlarımızda kaynaklı. 1 Nisan 1996'ya kadar süre veriyoruz. Maddi ihtiyaçtan öte önemli bir şey de hem yoldaşlarımızın kafasındaki yanlış anlayışı kırmak (nasıl olsa müfrezeler kamulaştırma yapar vs...) hem de sadece yoldaşlarımızla sınırlı olmayan aynı zamanda çevremizin desteğini bu konuda da almak partiyi sahiplenmek, devrimcilere daha da yakınlaştırmayı sağlayacaktır. Başlatılan kampanyaya her yoldaşımız gerektiğinden fazla önem vermeli ve uymalıdır. İnsanların bilincine göre para toplanmalı. Kimisine TİKB adına kimisine gazete adına, kimisine ÖB adına vs... yöntemler vardır. Her komite, birim fon kurmalı ve maddi gelirler bu fonda toplanmalı. Haftalık olarak sorumlu yoldaşlara bu toplanan fonlar verilecektir. Her yoldaş bu konuda kendini, çevresini

zorlamalı. Aynı zamanda örgütlenmenin bir aracı olarak kavramak gerekiyor. 1 Nisan'a kadar çok kısa ama değerlendirsek uzun bir gün bağış için.

Yoldaşlar,

Bir komünist örgüt kampanyalarla güçlenmez, gelişmez. Sadece bu tür kampanyalara motor güç olarak ihtiyaç duyulur. Oysa asıl gelişim kampanyadan sonra bir süreklilik kazanmasıyla mümkündür. İsterdik bu tür kampanyalara ihtiyaç duymayalım ama bazı sorunlar dayatıyor.

En önemli olan olayın kendisi örgütümüz TİKB'nin kuruluşunun 18. yılına girmesidir. En iyi kuruluşu kutlama sadece "bombalama, korsan, pankart vs..." işleri değildir. Asıl önemli olan her komite, her birim kolektif bir disiplinle işlerse o zaman en iyi bir şekilde kuruluş kutlanmış, gerçek bir devrimci atılım yapmış oluruz. Önemli olan budur.

Evet yoldaşlar, iş başına. Zamanımızı, gücümüzü, nefesimizi boşa harcayacak kadar lüks değiliz. Partiyi ve devrimi birlikte örgütleme stratejisiyle donanalım ve hareket edelim.

TİKB SAVAŞIYOR MÜCADELE BÜYÜYOR!

YAŞASIN TİKB'NİN 18. YILI!

**TİKB SAVAŞTI, SAVAŞIYOR,
SAVAŞACAK!**

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZMİ

...../02/1996

... İl Komitesi

**Orak-Çekiç oku okut,
düşmana teslim etme!**

YAYIN PAKETİ ÜZERİNE

Yoldaşlar,

Kadroların eğitimi ve yeni kadrolar yetiştirilmesi sorunu örgütümüzde her zaman önem taşımıştır. Fakat bunun bugün çok daha yaşamsal bir önem kazandığını görmemiz gerekiyor.

Son aylarda yediğimiz irili-ufaklı darbelerin sonucunda örgüt çapında ciddi bir kadro kaybına uğradık. Deneyin sahibi kadrolarımızın sayısı iyice azaldı. Örgütsel yapımızda ortaya çıkan boşlukları doldurmakta kullanabileceğimiz yedek güçlerimiz zayıfladı. Öte taraftan hızla kadrolaştırabileceğimiz yeni güçlerle de yeterince beslenemiyoruz. Bu sadece bize özgü bir durum değil. İçinde bulunduğumuz evrede istisnasız bütün devrimci örgütler aynı sıkıntıyı çekiyorlar. Bu açıdan dönem öyle bir dönem ki, 12 Eylül gibi karşı devrim yıllarından farklı olarak kitlelerde devrimci örgütlere belli bir yönelim var olmasına; fakat bu, '80 öncesi yükseliş yıllarında olduğu gibi gürül gürül bir akış halini de almış değil henüz. 'Akmak'tan ziyade 'damlıyor'.

Bu durumda faaliyetlerimizin kesintiye uğramaması için heimen her alanda çok genç ve deneyimsiz güçlere dayanmak zorunluluğu ile karşı karşıyayız. Kadro rezervlerindeki zayıflama ve yeni güçlerle beslenmekteki yetersizlikle birlikte düşünülecek olursa, bu, hem örgütsel güvenlik ve faaliyetlerimizde kesintisizliğin sağlanabilmesi açısından zorlukların ve risklerin büyümesi anlamına geliyor hem de politik-örgütsel faaliyette niteliksel bir zayıflama tehlikesini bağrında taşıyor. Kolay ve tempolu bir biçimde olmasa da sınıf ve kitle hareketi içinde mevziler ele geçirmenin, yeni güçler kazanmanın, yeni alanlara açılmanın, harekete fiilen de öncülük edebilen bir konuma sıçrama olanaklarının görece genişleme gösterdiği bir tarihsel kesitte, yetişmiş kadro sıkıntısı nedeniyle faaliyetlerimizde boyutlu bir zayıflamanın ortaya çıkmasının dahi bize neler kaybettireceğini kestirmek zor olmasa

gerektir. Bundan ötürü, kadrolaşma sorunu, bugün önümüzdeki görevler içinde diğerlerinin çözümünün, bu anlamda örgütsel gelişmemizin, bunun hızı ve çapının kendisine bağımlı bir hal aldığı **kilit görev** özelliğini kazanmıştır. Sorunun çözümüne değişik biçim ve düzeylerde katkıda bulunabilecek birikim ve potansiyellere sahip olan her yoldaş, özellikle de cezaevlerinde bulunan yoldaşlarımız, bu katkılarını ortaya koymayı **örgüte karşı temel bir sorumluluk** olarak kavramalı ve buna uygun davranmalıdırlar.

Kadrolaşma sorununun **özünü**, örgüt güçlerini **günün** komünist öncüye yüklediği siyasi görev ve sorumlulukları yerine getirebilecek bir teorik-pratik yetkinliğe ulaştırmak oluşturur. Amaç, sürecin karşımıza çıkardığı karmaşık problemleri çözebilecek bir teorik-siyasal birikime, örgüt çizgisinin, örgütün hedef ve taktiklerinin derinlemesine bir kavranışına, bunların ışığında yürütülen bilinçli ve yetkin bir devrimci faaliyet becerisine sahip nitelikli örgüt ve eylem adamları yetiştirmektir. Bu bakımdan, Bolşevik bir kadrolaşma hareketi;

1) Dünün değil, geleceği de kapsayacak şekilde bugünün görev ve ihtiyaçlarının belirlediği ölçüler temelinde ele alınıp yürütülmelidir.

2) Bazı yönlerle sınırlı kalmayan çok yönlü bir gelişme hedeflenmelidir.

3) Atılacak adımlar ve gelişme, dönemsel ve görece olmaktan çıkarılarak süreklilik kazanmalı, buna uygun yöntem ve biçimler esas alınmalıdır.

Güçlerimizden durumu, mevcut kadrolar ve kadro adaylarımızın özellikleri, bugünkü örgütsel gerçekliğimiz çeşitli yönleriyle göz önüne getirilecek olursa eğer, yaşamsal bir sorun halini alan kadrolaşma sorununun çözümünde, amaçlanan çok yönlü gelişmenin sağlanabilmesi için **bugün bizim özgülümüzde yakalanması gereken halkayı, teorik-siyasal yönden**

gelişme ve eğitimin oluşturduğu görülür.

Bugün pratik örgütsel faaliyetlerin yükünü omuzlamak durumunda kalan yoldaşlarımızın ezici bir çoğunluğu, sadece yaş olarak değil örgütsel yaşam ve devrimci mücadele geçmişleri açısından da gençtirler. Devrimci kişilikleri, sınıf ve kitle hareketinin sancılı ve tutuk bir gelişme seyri izlediği düşük tempolu bir dönemde şekillenmiştir. Bundan ötürü zengin bir mücadele deneyimleri yoktur. Sınıf mücadelesinin binbir türlü hali ile fazla karşılaşmamışlardır. Büyük kitle mücadelelerini yeni yeni yaşamaktadırlar. Bunları örgütleme ve yönetme tecrübesi bir yana, oluşum süreçlerinin kendine özgü diyalektiği hakkında bir fikir sahibi olma konusunda bile yetersizdirler. Öte yandan, ufuk darlığı, politik reflekslerde yavaşlık, çalışmada hantallık ve enerji zayıflığı gibi durgunluk dönemlerine özgü alışkanlıkların lekelerini üzerlerinde fazlaca taşımaktadırlar. Fakat faaliyetleri sırasında onları asıl zorlayan etken, deneyimsizlikten de önce teorik-siyasi gerilikleridir. Marksizmin genel teorisi hakkında bile oldukça yetersiz bilgi sahibidirler. Onun devrimci diyalektik yöntemine hakimiyet bakımından ise çok toydurlar. Bu, onları olgu ve süreçlerin olduğu kadar örgütün çizgisi ve taktiklerinin özünü yakalayabilmekten alıkoymakta, bunların genellikle tek yanlı ve sığ bir algılamasına neden olmaktadır. Genç yoldaşlarımızın birçoğu TİKB'nin çizgisinin, temel politika ve taktiklerinin proleter devrimci sınıf karakterini ve ruhunu kavramış olaktan çok, onun militan direnişçi karakterine duydukları sempatiden ötürü örgütümüz saflarında mücadeleyi seçmişlerdir. ML teoriye ve örgütün çizgisine hakimiyet konusundaki zayıflıklarının kendileri de farkındadırlar ve bu en başta onların kendilerine olan güvenlerini zayıflatmaktadır. Kendine güvensizlik özellikle siyasal konularda ortaya çıkmaktadır. Örneğin kitle gösterilerinde, faşizmin ve gericiliğin güçleri ile girilen çatışmalarda gösterdikleri cesaret ve ataklığı, siyasal konularda politika üretme, mevcut politikaları alanlarına yaratıcı bir tarzda uygulama,

pratikte karşılaştıkları sorun ve tıkanıklıklara isabetli çözümler getirerek faaliyetin önünü açma konularında göstere-memektedirler. Bu noktada korkunç bir tutukluk içindedirler. Hata yapma korkusunun baskılanmasıyla da birleşen bu kendine güvensizlik pratikte onları tuttuğunu koparan, inisiyatif sahibi, atak ve yaratıcı bir çalışma tarzı yerine, kendilerine söylenenleri ve alışageldiklerini yapmakla yetinen mekanik ve basmakalıp bir tarzda sürüklemektedir. Biz, kadrolarımıza egemen olan bu tarzı kıramadığımız sürece ne bu dönemi kazanabiliriz, ne de parti hedefi başta olmak üzere önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşabiliriz. Bunu kırabilmenin devrimci yolu ise, hedeflerimizi küçültmek, faaliyetlerimizi daraltmak, durumumuzu teorize etmek gibi daha tehlikeli çıkmazlara yönelmekten değil, forunu doğuran temel nedeni ortadan kaldırma yönündeki çabalarımızı yoğunlaştırmaktan geçer.

Kadroların teorik-siyasal yönden eğitimi sırasında gelişmede sürediliğin sağlanabilmesi, başlı başına önem taşıyan bir konudur ve bu her şeyden önce kullanılan yöntem ve araçlara bağlıdır. Yalnız bu noktada, sonucu belirleyen etkenin, yöntem ve araçlardan da önce bireylerin iç dinamikleri olduğu gerçeğini unutmamak gerekir. Yoğun bir iradi çaba gerektiren böyle bir konuda sonuna kadar zorlanması gereken iç dinamiklerde bir yetersizlik ya da zayıflama varsa eğer, ne kadar yerinde ve gelişmiş olursa olsun hiçbir sistem, hiçbir araç ve yöntem istenen gelişmeyi sağlayamaz. Kaldı ki sistemleri işletecek araç ve yöntemleri yaşama geçirecek olanlar da yine mevcut kadrolardır. Günün ve geleceğin görev ve ihtiyaçlarının gerektirdiği kadro tipinin yaratılabilmesi için yapılması gereken devrimci süreç, bu yüzden önce bu halkada gerçekleştirilmek zorundadır.

Kadro eğitiminde yöntem ve araçlar konusunda biz artık "Parti Okulları" da dahil sözlü anlatıma dayalı biçimlerle yetinemeyiz. Gelişmede sürekliliğin sağlanabilmesi için yazılı biçimleri esas almak ve ağırlığı bunlara vermek zorundayız. Sürekliliğin yanı sıra bu bize aynı zamanda daha geniş güçleri, daha

güvenlikli bir tarzda eğitebilmek olanağını kazandıracaktır. Yalnız yazılı biçimleri esas alma zorunluluğu, genel olarak sözlü biçimlerin, bu arada özellikle de "Parti Okulları" türünde yoğunlaştırılmış kurs tipi eğitim yöntemlerinin miadını doldurdıkları anlamına gelmez. Bunları bundan sonra da kullanacağız ve kullanmalıyız. Fakat esas ya da öne çıkan biçimler olarak değil, yazılı biçimlerle yürütülen eğitimi tamamlayan, bazı konuların daha derinlikli kavranmasını amaçlayan yardımcı biçimler olarak kullanmalıyız. Zaten sadece kadroların teorik-siyasal eğitimi sırasında değil, örgütsel faaliyetin yönlendirilmesi, yönetim ve denetimi sırasında da yazılı biçimlerin esas alınması, örgüt işlerliğinde parti tarzının, büyüme ve gelişmenin dayattığı bir zorunluluktur. Güçleri ve faaliyetleri sınırlı olan dar bir örgüt yapısı içinde eğitimi de, ilişkileri de, yönetim ve denetimi de sözlü biçimlere dayalı olarak yürütebilirsiniz. İçeriğinin sınırlılığı, subjektivizm ve keyfiliğe açık oluşu, vb. sakıncaları bir yana, dar bir örgütte bu pratik olarak mümkündür. Ama büyüyen, faaliyet alanları genişleyen, sınıf ve kitle hareketine daha ileri bir konumdan müdahale çabası içinde olan bir örgütte, yüz yüze ilişki kurmayı gerektiren sözlü biçimlere dayalı bir ilişki tarzı ile her işe ve her yere istesenez de yetişemezsiniz. Bu ayrıca örgütsel güvenlik açısından da çok büyük bir risk oluşturur. Onun için, kadroların eğitimi ve deney aktarımı da dahil örgütsel faaliyetin yönlendirilmesi ve denetimi sırasında sözlü biçimlerde ısrar, kendini bunlarla sınırlandırma, dar grup döneminin, çevreciliğin, ilkelik ve amatörlüğün bir göstergesi olarak artık terk edilmelidir.

Kadro eğitimine süreklilik kazandırmak için kullanabileceğimiz yazılı biçimlerin başlıcalarını, düzenli olarak çıkan yasadışı ve yasal yayınlarla, belirli bir konunun derinlemesine ele alındığı broşürler oluşturur. Biz bugüne dek bu biçimleri birbirlerini tamamlayacak bir bütünlük içinde kullanmakta zayıf kaldık. Birini veya bazılarını kullanırken bu arada diğerleri ihmal edildi. Bu sınırlı kullanım, beraberinde bazı sorunları, kimi tehlike ve savrulmaları getirmesinin dışında, kadroların eğitiminde

olsun kitlelere yönelik propaganda ve ajitasyonumuzda olsun ciddi boşlukların doğmasına neden oldu. Teorik-siyasal gelişmeyi yavaşlattı, dışımızdaki güçler üzerinde bu cepheden etkimizi sınırladı, vb. Önümüzdeki süreçte bunları ortadan kaldırmak, nitel ve nicel bir gelişme kaydetmek, büyüme ve partileşme sürecimize ivme kazandırmak istiyorsak eğer, bu zayıflığımızı gidermek zorundayız. Mevcut güçlerimizin teorik-siyasal eğitimini hızlandırmanın yanı sıra saflarımızı hızla kadrolaştırabileceğimiz yeni güçlerle takviye etmenin yaşamsal bir önem kazandığı bir kesitte bu konuda daha fazla gecikmememiz gerektiği de açıktır. Bu konudaki projelerimizi artık bir an önce yaşama geçirmeliyiz.

5 ana yayından oluşan bir "yayın paketi"ne ulaşmayı önümüze bir hedef olarak koyduğumuz biliniyor. Bunlardan illegal merkez yayın organımızın en azından aylık olarak düzenli çıkarılması konusunda nispi bir ilerleme sağladık. Ama buna kesin bir istikrar kazandırma zorunluluğu önümüzde hala bir görev olarak duruyor. İkinci olarak, gençliğin illegal merkez organını düzenli olarak çıkarmamız ve buna da bir süreklilik kazandırmamız gerekiyor. Bunu kuşkusuz asıl olarak gençlikteki yoldaşlarımız başarmalıdır. Fakat son dönemde gençlikte de darbeler yedik, bu arada örgütün kadro ihtiyacının büyümesi nedeniyle gençliğin yetişmiş kadrolarında bazılarını da örgüte aktarmak zorunda kaldık. Bu durumda gençliğin merkezi organının çıkarılabilmesi için gençlikteki yoldaşlarımıza destek olmak, bu yayını çıkarmalarına doğrudan katkıda bulunmak gerekiyor. "İşçi Gazetesi" yayın alanında şu an elimizdeki en önemli silah durumunda. Fakat bu silah etkili bir tarzda kullanabildiğimiz söylenemez. Gazetenin çeşitli konularda yazı, araştırma, haber, deney aktarımı, vb. katkılarla beslenmesinden dağıtım ve satışına kadar birçok konuda bir dizi zayıflık, gazeteye karşı bir kayıtsızlık var. Bu arada, uzunca bir süredir düzenli olarak çıkan elimizdeki tek yasal yayın olarak kalması gazetenin melezleşmesine yol açtı. Aslolarak sınıfa yönelik kitle ajitasyonu ve propaganda aracı

olması gereken gazete, kadroların güncel durum ve gelişmelere ilişkin beklenti ve ihtiyaçlarını da karşılama zorunluluğuyla karşı karşıya kaldı. Bu ihtiyacın baskısı, gazeteyi bir nevi dergileştirdi. Çıkış amacı ve asli işlevi ile çelişen bir eksen kaymasına neden oldu. Bu kaymayı düzeltmenin yolu, kadrolara ve öncü devrimci unsurlara hitap eden ayrı bir yayın çıkararak onun üzerindeki bu baskıyı ortadan kaldırmaktan geçiyor. Bu adımı atmanın dışında, gazetenin daha yaygın dağıtımını sağlayabilmek için (elden satış yöntemini tümüyle terketmeksizin dağıtım tekelleriyle anlaşmayı düşünmüyoruz) periyodunu haftalığa çekmemiz gerekiyor. Bu zaten dağıtım sorunundan da önce, siyasal gündemin bazen çok hızlı değiştiği, doğum sancıları çeken sınıf ve kitle hareketine daha seri ve daha ileri düzeyden müdahale gerektiren dönemin dayattığı bir zorunluluktur. Hedeflediğimiz "yayın paketi"nin geriye kalan iki halkasını ise, eski XP tipi siyasal bir dergi ile teorik bir yayın oluşturuyor. Bunların her ikisi de zorunlu birer ihtiyaç aslında bizim için. Ama mevcut güçlerimiz ve içinde bulunduğumuz durum nedeniyle şu an ikisini birden hemen devreye sokabilecek koşullara sahip değiliz. Geriye bıraktığımızı çok fazla geciktirmemek koşuluyla birinden birini seçmek durumundayız. Kadrolarımızın siyasal eğitiminin başta belirttiğimiz nedenlerden dolayı kazandığı aciliyet nedeniyle, siyasal derginin çıkarılmasını öne almalı ve bunu artık bir an önce çikarmalıyız.

Bu derginin işlevi ve içeriği üzerinde biraz daha durmaya geçmeden önce, genel yayın politikamız ve bu alandaki faaliyetlerimiz sırasında asla unutmamamız gereken iki noktanın altını çizmekte yarar var. Bunlardan birincisi şudur: Bugünkü yayın faaliyetimizin omurgasını oluşturması gereken **bu paket bir bütündür**. Dikkat edilirse, onun unsurlarını oluşturan yayınlardan her birinin yeri ve işlevi ayrıdır. Bunlardan herhangi birinin eksik kalması, aksaması ya da kendisinin beklenen misyonu yerine getirmekten uzak bir içerikle çıkması, onun ayırdedici özelliğini oluşturan yönde bir boşluk doğuracak; bu, diğerlerinin toplam etkisini de zayıflatan olumsuz bir rol oynayacaktır. Bu nedenle, yayın alanındaki ihtiyaçlar ve görevler sorununun ele alınışı sırasında hiçkimse kendisini sadece şu ya da bu parçayla, onun önemi ve gerekliliği üzerinde durmakla sınırlamamalıdır. Sorun bütünsel bir perspektifle ele alınmalı, her biri kendi içinde ayrıca bazı özel hedef ve sorumluluklar gerektiren yukardaki bütünlüğe bir an önce

ulaşma hedefiyle hareket edilmelidir. Sorunun, hangi tarzda ele alındığı, başka şeylerin yanında, konulan hedefe ulaşabilmemiz için üzerimizde düşen sorumlulukların kavranışı açısından önemlidir.

Örgütümüzün birikimleri ve potansiyelleri açısından baktığımız zaman, önümüze bir hedef olarak koyduğumuz yayın paketinin bütünüyle yaşama geçirilmesi, esasında bugün bile üstesinden gelemeyeceğimiz bir iş, bizi çok aşan bir hedef değildir. Ama içinde bulunduğumuz durumun "özel"liği nedeniyle bu bütünlüğe ulaşmamız biraz zaman alacaktır. Yalnız bu süre fazla uzam olmamak zorundadır. Bunun da bir tek koşulu vardır: Bu yayın paketinin yaşama geçmesini isteyen bütün kadrolar, bu konuda **kollektif sorumluluk ilkesine** uygun hareket etmeli ve pratikte buna uygun bir tutum ve sorumluluk anlayışı içinde olmalıdırlar. Kollektif sorumluluk ilkesi, herkesten bütün parçalara aynı ölçüde katkıda bulunmasını istemek şeklinde bir "mutlak eşitlikçilik" olarak anlaşılmalıdır. Burada önemli olan, kendini keyfi bir biçimde baştan üstesinden kolayca gelebileceği bir parçayla sınırlamaksızın bütünden sorumlu hissetmek ve katkı sorumluluğunu da bütüne mümkün olan en üst düzeyden katkıda bulunma sorumluluğu olarak kavramaktır. Temelde bu anlayış ve yönelim olduktan sonra, teorik-siyasal birikim, yazma yeteneği, vb. yönlerdeki farklılıklardan dolayı her kadronun katkısı elbetteki farklılık gösterecektir. Kimilerinin katkısı şimdilik diyelim ki "Antifaşist Bülten"e katkından öteye geçmezken, kimileri "İşçi Gazetesi", diğer bazıları siyasal dergi, bu arada başkaları da teorik yayın üzerinde yoğunlaşabileceklerdir. Bu sayede her biri değerinin önünü açacak, onun istenen biçimde çıkmasını koşullarını hazırlayacaktır. Ve tabii hangi düzeyde olursa olsun bu katkılarını kişilere bağlı, rastlantısal ve düzensiz bir katılım biçiminde şekilsiz bir hal almaması için buna örgütlü bir karakter kazandırmak şarttır.

Öte yandan, bizim yayın alanında atamızın gereken adımlar, sadece 5'li paketi oluşturan yayınları çıkarmaktan ibaret görülmemelidir. Bunlar, yayın faaliyetimizin omurgasını oluşturacak olan temel organlardır. Ama bunların dışında bizim, mücadelenin değişik cephelerinin özel ihtiyaçlarına hitap eden başka alt yayınların yanı sıra bazılarında programatik konuların ele alındığı, bazıları temel bir politika veya taktiki kapsamlı bir biçimde işleyen, kimi zaman kadrolarımızın pratik-örgütsel faaliyetleri sırasında en fazla zorlandıkları konularda onlara pratik deney aktarımını da içerecek

tarzda yol göstermeyi hedefleyen, kimi zaman da belirli konulardaki örgüt politikalarının sınıfa ve kitlelere derli toplu propagandasını amaçlayan değişik tipte broşürlere de ihtiyacımız vardır. Yayın alanındaki görev ve sorumluluklarımız bu geniş çerçeve içinde düşünülmelidir.

Emekçi memur hareketi, gençlik ve kültür-sanat cephesi, alana özgü alt yayın ihtiyacının kendisini en fazla hissettirdiği alanlardır. Bu kesimler içinde gelişebilmemiz, proleter devrimci bir odak olarak sıvrilebilmemiz buralara yönelik özel politika ve taktiklerimizi alana taşıyacak araç ve yöntemlerimizi zenginleştirip çoğaltabilmemize bağlıdır. Memur ve gençlik hareketi içinde bu konuda atılmış adımlar vardır. Fakat bunlar oturmuş, düzenlilik ve süreklilik kazanmış değildir. Bu halleri ile de kendilerinden beklenen misyonu yerine getirememektedirler. Çalışmaların önünü açan, bizi geliştiren bir rol oynamak şöyle dursun, kendi taraftarlarımız içinde bile moral bozukluğuna, örgüte karşı güven erozyonuna, vb. yol açan olumsuz sonuçlar doğurmaktadır. Onun için, örgütsel ihtiyaçların yayın alanında karşımıza çıkardığı görev ve sorumluluklar dediğimiz zaman, değişik alanlara yönelik alt yayınların güçlendirilmesi ve bunların çoğaltılmasını da bu görev ve sorumluluklarımızın bir parçası olarak görmeliyiz. Bu konudaki zaafaların giderilmesine en büyük katkıyı, yine 5'li yayın paketini bir an önce yaşama geçirerek yapabiliriz. Çünkü bu temel organlar kendilerinden beklenen işlevleri yerine getirdikleri ölçüde, değişik alanlarda faaliyet yürüten kadro ve taraftarlarımızın örgütün çizgisine, politika ve taktiklerine hakimiyetleri artacak, bu politikaları kendi alanlarının özel koşullarına uyarlama konusunda daha güvenli hareket etmelerini sağlayacak rehberlere kavuşacaklardır. Kendi alanlarının ihtiyaçlarını alan içinden çıkardıkları kendi güçleri ile çözmek o zaman daha da kolaylaşacaktır, ki bu aynı zamanda bu alanlardaki kadrolaşma sürecimize ivme kazandıracaktır.

Çıkaracağımız yeni dergi, öncelikli olarak kendi kadro ve taraftarlarımızın ML teori ve örgüt çizgisi temelinde eğitimini, örgütün dönemsel politika ve taktiklerinin daha derinlemesine kavranışını sağlamayı hedefleyecektir. Bunun yanı sıra, bugün kendilerini ideolojik-siyasi bakımlardan tatmin eden devrimci bir mirhak göremekten dolayı örgütsüz kalmayı seçen ama aynı zamanda bir arayış içinde olan devrimleşmeye açık güç ve çevreleri politik-örgütsel etki alanımız içine

çekmek onun diğer bir temel hedefi olmalıdır. Hedef kitlesini **kitlelerin değil öncü unsurların** oluşturduğu böyle bir organ, haliyle **siyasal propaganda** yönü ağır basan bir organ olmak durumundadır. Yalnız siyaseti eylemeden ve teoriden ayırabilme imkanı olmadığına göre, siyasal propaganda ağırlıklı bir organ olması, onun ajitasyona ve teorik sorunlara yer vermeyeceği anlamına gelmez. Ancak bu ajitasyon, "İşçi Gazetesi"nde yapmaya çalıştığımız kitle ajitasyonundan farklı olarak daha az sayıda konuda ama daha derinlikli bir ajitasyon özelliğini taşıyacaktır. Gündemdeki olguların canlı ve çarpıcı bir siyasal teşhiri temelinde ezilen yığınları harekete geçirmeyi hedefleyen doğrudan eylem çağrılarında bulunmaktan ziyade, kadrolara ve öncü unsurlara hangi konunun nasıl bir perspektifle ele alınıp ne tür eylemlere dönüştürülebileceğini kavratmayı hedefleyen bir ajitasyon olacaktır bu. Bu yanında teorik sorunların ele alınışı da, 3 aylık teorik yayın organındaki uzunluk ve genişlikte olamayacaktır kuşkusuz. Fakat bizim önümüzde hem dönemsel politika ve taktiklerimizin teorik temellerinin açıklanıp kavratılması hem de programatik görüşlerimizin geliştirilip derinleştirilmesi gibi iki temel görev vardır. Ote taraftan, burjuvazi ve gericiğin olduğu kadar liberalleşmiş oportünizmin de sürekli ve sistemli saldırılarına hedef olan, bu arada küçük burjuva popülist devrimciliğin değişik türleri tarafından da deforme edilen ML'in ihtilalci özünün günün sorunlarına yanıt verecek tarzda savunulması, ideolojik-siyasi mücadele cephesinin ihmal edemeyeceğimiz bir diğer temel görevidir. Bütün bunlardan dolayı, çıkaracağımız siyasal dergide teorik sorunların ele alınmaması gibi bir tutum söz konusu değildir ve düşünülemez. Yayını kesintiye uğrayan teorik dergiyi yeniden devreye sokabilmemizin bir süre daha gecikeceğini de dikkate alacak olursak, bundan doğan boşluğu bu süre zarfında bir ölçüde de olsa çıkaracağımız siyasal dergi ile doldurmaya çalışmamız gerektiği de açıktır. Burada bütün sorun, bu kez derginin melezleşmesine meydan vermeyecek şekilde sınırları iyi çizip dengeleri doğru kurabilmektedir. Bunu da, geniş kapsamlı teorik ve programatik konuları kendi içinde parçalara bölerek, birbirini tamamlayacak dizi yazılar şeklinde işlemekle başarabiliriz. Bu bize ayrıca, değişik yönlerini parça parça işlediğimiz konular belli bir bütünlüğe ulaştıktan sonra bunları broşürleştirme olanağını da kazandıracaktır.

Siyasal propaganda denildiği zaman, bunu, örgütün güncel politika ve eylemlerinin reklamı

temelinde kaba ve yüzeysel bir örgüt propagandası şeklinde anlamamak gerekir. Bugün piyasada satılan devrimci yayın organlarının çoğuna egemen olan bu kaba reklamcı yaklaşım, çoğu kez burjuvazi tarafından belirlenen gündemin dar sınırları içine sıkışıp kalmaktan kurtulamamanın dışında, düşünsel derinlikten yoksun bir sloganıcılık halini almaktan da kurtulamamaktadır. Aynı konular hep aynı kalıplar yinelenerek ele alınmakta, ortaya atılan bir politika veya taktiğe değişik yönlerden derinlik kazandırma çabası zayıf kalmaktadır. Çıkaracağımsı siyasal dergi, konuları ele alışıyla olduğu kadar konu zenginliği ile de böyle dar ve yüzeysel bir siyasallık anlayışından belirgin bir kopuşu hedeflemelidir. Kendisini sadece güncel olanla sınırlamaksızın, yaşamı geniş bir çerçevede, bütün boyutları ve zenginliği ile ve sosyalist bir perspektifle ele alıp işlemelidir. Güncel siyasal durum ve gelişmeleri olduğu kadar bilim ve teknolojiadaki gelişmeleri de, ekonomik konuların yanı sıra sanat ve kültüre dair konuları da, vb. ele almalı; "siyasal bir yayın" olma adına ikincileri ihmal eden ya da arada bir değinen bir tutum içinde olmamalıdır. Bu onun yapacağı sosyalizm propagandasına canlılık kazandıracığı gibi, eğitici ve örgütleyici yönünü de güçlendirecektir. Eğitici olarak, yetiştikleri dönemin özellikleri nedeniyle genel kültür düzeyleri de oldukça düşük olan son kuşak devrimci kadrolarını bu zayıflıklarının giderilmesine katkıda bulunacak; örgütlenme aracı olarak ise, bu konularda birikim sahibi çevresel güçlerin önüne, ML ve örgütün çizgisi ile çalışmıyacak tarzda bu birikimlerini ortaya koymalarını sağlayacak bir alan açmış olacaktır.

ML bir siyasal organ, siyasal pratiğe yol gösterici olmak zorundadır. Devrimci siyasal propagandayı entelektüel bir gevezelik faaliyeti biçiminde yozlaşmaktan alıkoyan özelliklerin başında bu gelir. Kaldı ki biz bu dergiyi zaten özel olarak bu amaçla çıkıyoruz. Genç ve deneyimsiz güçlerimize, sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı tıkanıklıkların aşılabilmesi için süreç nasıl müdahale etmeleri gerektiği konusunda taktik önerlik yapmayı hedefliyoruz. Bu anlamda, çıkaracağımız dergi, yasadışı merkez yayın organımızın tamamlayıcı bir parçası olarak örgütsel faaliyeti merkezi düzeyde yönlendiren bir organ olacaktır. Bu işlevi gereği, yayınlandığı kesitteki güncel siyasal durumun tahlili ile yetinmeyerek örgüt güçlerimizin önüne somut görevler koyacaktır. Fakat bu somut yönlendirmeyi, neyin nasıl yapılacağına dair hazır reçetelerin sunulması, "şunu yap, bunu yapma", "şundan sakın,

öbürüne yüklen" biçiminde emir ve direktifler yayınlamak şeklinde anlamamak gerekir. Siyasal faaliyetin yönlendirilmesinde genellikle kültür düzeyi geri, köylü toplumların parti ve örgütlerine özgü olan bu tarz, günün görevlerinin yerine getirilmesinde güçleri harekete geçirici bir rol oynayabilir fakat bu tarzda bir hareketlendirmenin sonucunda kaydedilen gelişme, en iyi durumda bile köksüz ve mekanik olmaktan kurtulamaz. Halbuki sosyalist bir kadro eğitimi, günün görevlerinin bilinçli bir kavrayış temelinde yerine getirilmesini sağlamayı hedeflemekle yetinmeyip, sürekli olarak birileri tarafından güdülenme ihtiyacından kurtulmuş geleceğin kişilik ve inisiyatif sahibi yeni insan tipinin ilk örneklerinin bugünden yetiştirilmesi gibi bir perspektifle de hareket eder. Bundan ötürü o, neyin nasıl yapılacağına hazır bilgisini draje halinde sunmaktan önce neyin, neden, hangi bütünlüğün parçası olarak, hedefler ve somut koşullarla bağlantısı içinde nasıl yapılması gerektiğinin yöntem bilgisini kazandırmayı esas alır. Sonuç olarak yerine getirilmesi gereken görevleri o da somut olarak tanımlar, formüle eder, direktifler haline getirir. Fakat bunu yaparken önce politika ve taktiklerin özünü, teorik ve siyasal arka planını ortaya koyar, bunların içinde bulunulan somut koşullar ve örgütün hedefleri ile olan organik ilişkisini kurar, sonra görevleri bunun üzerine oturtur.

Siyasal mücadele pratiği açısından deneyimsiz güçlerin eğitiminde deney aktarımının rolü ve önemini uzun uzun anlatmak gereksizdir. Belirli bir politika ve taktiğin yaşama geçirilmesi sırasında yaşanan deneyimlerin yansıtılması, başka alanlarda aynı çaba içinde olan güçlere ufuk genişliği kazandırma ve esin kaynağı olmanın dışında, ortaya konulan politika ve taktiğin sınanması, pratiğin gösterdiği veriler temelinde geliştirilip yetkinleştirilmesinin de çıkış noktasını oluşturur. Deneyim, politika ve taktiğin yaşama geçirilmesi doğrultusunda bir aktivitenin yani pratiğin olduğu yerde birikir. Bu özelliği ile deneyim aktarımı, aynı zamanda en sağlıklı denetim aracıdır. Yalnız öncülere hitap eden bir deneyim aktarımının, başlıklar halinde değindiğimiz bu eğitici, esinlendirici, ideolojik-siyasi inşa faaliyeti ile pratik faaliyet arasında olması gereken diyalektik etkileşimin bağlantı halkalarından biri işlevini yerine getirebilmesi için, olup bitenlerin hikaye edildiği bir "izlenim raporu" olmaktan çok, yaşananların değişik yönleriyle irdelendiği, sorgulandığı, sonuçlar çıkarıldığı belli bir soyutlama gücüne sahip olması gerekir. Çıkaracağımız dergi, değişik

alanlardaki örgütsel pratiğin deneyimlerini bu tarzda yansıtan bir organ olacaktır. Ayrıca deneyim aktarımını sadece örgüt güçlerinin deneyimlerinin aktarımı ile de sınırlamayarak; çeviri ve eleştiri yazıları biçiminde başka güçlerin ve başka ülkelerin pratiğinden çıkarılması gereken dersleri de yansıtmaya çabası içinde olacaktır. Başkaları tarafından, başka yerlerde ve başka zamanlarda yaşanmış pratiklerin deneyimlerini aktarmanın yollarından biri de kitap tanıtımı özellikle de roman, biyografi, tarihsel inceleme türü kitapların tanıtımıdır. Onun için dergide, özellikle gündemdeki sorunlarla bağlantılı kitapların tanıtıldığı eğitici bir köşe mutlaka olmalıdır. Ancak bu konuda, "eğitici" olmak adına kaba bir didaktizm çabası içine giren ya da kuru ve ruhsuz özetlemeler yapan "klasikleşmiş" tarzdan koparak, yeni ve dinamik bir tarz geliştirmeyi hedeflemeliyiz.

Polemik yazıları, derginin sık sık kullanacağı bir başka yazı türü olacaktır. Yalnız polemik denildiği zaman, Türkiye devrimci hareketi içinde yaygın olduğu şekliyle, çoğu kez incir çekirdeğini doldurmayacak konularda, dikkate alınmaya değer bir düşünsel derinlik taşımayan düzensiz didişmeleri anlamamak gerekir. Aslında bir yöntem ve yazı türü olarak polemik, bir düşünceyi geliştirip derinleştirmenin, gücünü ve üstünlüğünü ortaya koyarak başkalarına da kavratmanın en etkili yollarından biridir. Bu özelliği ile polemik, muhatapları üzerindeki etkisinden de önce onu hakkıyla yapmayı geliştirir. Fakat bu eğitici ve geliştirici işlevini görebilmesi için, önce başkalarıyla polemige girişebilecek kadar güçlü düşüncelere, sistemleşmiş görüşlere, gelişmiş bir soyutlama ve muhakeme yeteneğine sahip olmak gerekir. Aksi taktirde, "polemik" adına mahalle kavgası ya da kayıkcı dövüşü yürütülür. Bu yüzden, çıkaracağımız dergide, dışımızdaki akımlar ve güçlerle girişeceğimiz polemikler, gündelik sorunlar ve ayrıntılar üzerinde kalem oynatma sıhhiğine düşmeksizin, onların başlıca görüş, tez ve politikalarının eleştirisi temelinde yükselmelidir. Bu temelde yürütülecek bir polemik, kendi güçlerimizi olduğu kadar dışımızdaki devrimci güçleri de eğitici ve geliştirici olacaktır.

Çeşitli konularda kapsamlı araştırma yazılarının yer alması, derginin eğitici özelliğini güçlendirmenin dışında ona kaynak yayın özelliğini kazandıracaktır. Bu özellik, bir yayının ideolojik-politik etki gücünün en anlamlı göstergelerinden biridir. Kaldı ki, özellikle programatik konularda kapsamlı araştırmalara yönelmek, çıkaracağımız yayının düzeyini

yükseltmekten de önce, yeni bir programın ortaya konulmasını şart koşan partileşme sürecimizin yüklediği bir sorumluluktur. Araştırmacı bir yönelim, o konuda giderek uzmanlaşmayı da beraberinde getirir.

Partileşme hedefini önüne koymuş komünist bir örgüt olarak biz artık, sınıf mücadelesi ve örgütsel faaliyetin bazı yönlerinde sınırlı genel bir uzmanlaşma düzeyinin ötesine geçip, temel teorik ve siyasal konularda da konuya bütün yönleriyle ve derinlemesine hakim uzman kadrolar yetiştirme aşamasına sıçramak zorundayız. Bu yönüyle de sorun sadece bir dergi hazırlığının dar sınırları içinde ele alınmalıdır. Dergiye çıkarma hazırlığı, böyle bir yönelimin başlangıcı ya da daha önceki yönelimlerimizi yoğunlaştırma vesilesi olarak değerlendirilmelidir.

Yoldaşlar,

Kadrolarımızın eğitimini, komünist devrimleşmeye açık öncü unsurların örgütümüze kazandırılmasını hedefleyen, içeriği ve konuları ele alış düzeyi ile bu amaca hizmet eden siyasal bir derginin çıkarılması, daha fazla geciktirmememiz gereken acil ve yakıcı bir ihtiyaç halini almıştır. Bir süredir gündemimizde olan bu proje, düşünce ve istek aşamasından çıkıp pratik uygulama aşamasına girmiştir. Her kadromuz, özellikle de bu konuda katkıda bulunabilecek konumda olan bütün yoldaşlarımız, bu yazımızı bir start işareti olarak algılamalıdır. Kendilerini buna göre programlamalı; derginin yayın politikası, içeriği, biçimi, vb. konulardaki görüş ve önerilerinin yanı sıra uzmanlaşma ve yazı konusu olarak kendilerini hangi konularda ürün vermeye daha yakın hissettiklerini en kısa zamanda iletmelidirler. Dergi faaliyetinin örgütlenmesi ve somut görevlendirmeler, bu öneriler de dikkate alınarak yapılacağı için, yanıtlar en geç bu ay sonuna kadar iletilmiş olmalıdır. Cezaevlerinde bulunan yoldaşlar, dergiye ve diğer yayınlara kişi olarak hangi konularda, nasıl bir katkıda bulunacaklarını iletmenizi dışında; buldukları cezaevlerindeki yoldaşlar topluluğunun özelliklerini, yetenek ve birikimlerini, çalışma koşullarını, vb. dikkate alarak cezaevi kolektifinin düzenli olarak hangi düzeyde ne gibi katkılarına olabileceğini de ayrıca bildirmelidirler. Yoldaşça selamlar...

TİKB/MK 14.11.1996

**Orak-Çekiş oku okut,
düşmana teslim etme!**

Bir yoldaşın kişisel raporundan...

“ÖMRÜMÜN SONUNA KADAR...”

Yoldaşlar,

Raporuma, konuya denk düşüğünü düşündüğüm bir örnekle başlamak istiyorum. Olay, “Sabırsızlık Zamanı” adlı kitapta anlatılıyor. Çarlık Rusyası’nda, Çarlığa karşı silahlı mücadele veren Narodniklerden birisi çok ağır işkencelerden geçmesine rağmen tek kelime söylemiyor. Bunun üzerine onu bir hücreye kapatıyorlar. Ve aylar sonra yanına genç bir devrimci kılığında bir polis koyuyorlar. Narodnik militan, uzun zamandır hiç kimseyle konuşamamış olmanın verdiği özlemle koyu bir sohbe girer. “Genç devrimci” sohbe sırasında, onun NE KADAR BÜYÜK BİR DEVRİMCİ olduğunu, çarlık polisinin bir türlü çözemediği ZEKİCE EYLEMLERİN nasıl planlandığını, nasıl yapıldığını çok merak ettiğini, vb. hayranlık dolu sözlerle küçük burjuva gururunu okşar. O da her şeyi bir bir anlatır. Yani çözülme. Burjuvazinin fiziki işkence silahına direnme, ama, farklı teslim alma yöntemleri söz konusu olduğunda, bulunulan saflarda tutunamama. Zamanla, farkında olmadan, günlük yaşamda çözülme. Her türlü çözülmenin temelinde yok edilememiş ‘BEN’ duygusu yatar. Örnekte de ‘kişiyi yüceltme’ yöntemiyle, korunmuş olan ‘BEN’ ortaya çıkarılıyor. Kişiliğimizde kapitalizme ait ne varsa, tümüne birden, komünist bir savaş yürüterek düşmanın en sinsî silahlarını dahi etkisiz kılarız.

Merkezi yayın organındaki kadar net ifade edemesem de, son yıllarda sıkça karşılaştığım durumlar nedeniyle KOMÜNİSTLEŞME üzerine düşünüyordum. Düşüncelerimin, vurgusu yapılan birçok önemli noktaya paralellik gösterdiğini görünce sevindim. Hem kendimde hem tüm yoldaşlarda -mutlaka herkes için farklıdır aşılması gereken bir eşik olduğunu düşünüyorum. Devrimci saflara geçerek bir

eşığı aşmışız, ama yeterli mi? Ya da yaşamımızın her önemli evresinde aşmamız gereken engelleri ve eşikleri aşabilmek için gücümüz var mı, yoksa güç toplamak için ne yapıyoruz?

Şu soruları kendime sürekli sorarım: Nasıl yaşamak istiyorum, neden TİKB saflarındayım, dönemsel ve nihai amacım ne, amacıma ulaşmak için ne yapmak gerek? Kavgaya ruhumu katabilmem için, tüm bu soruların cevabının net olması lazım. Kafamda hiçbir zaman “ACABA” kuşkusu olmadı değil, oldu ama bu acabaların cevabını mücadele içinde ve zamanla sağlıklı bir şekilde verdim, netleştirdim. Kanımca hatanın ya da yanlış kavrayışın en büyüğü en başta yapılıyor. Devrimci mücadelelerin ‘ezilen-sömürülen başkaları’ için verildiği sanılıyor genellikle. ‘Başkalarının’ yanında kendimiz için de savaştığımızı ya unutuyoruz ya da bilince çıkarmamışız. Oysa bu mücadele aynı zamanda bizim de gerçek anlamda insanlaşma mücadelemiz. Söz konusu olan hep ‘başkaları’ olunca doğal olarak, başkaları uğruna yapılan fedakarlıklar gündeme gelecektir. Kavgada soluğu tükenenler en kaba tabirle ne derler? “*Bu insanlar için bir şey yapmaya değmez, yaptığımız onca fedakarlık boşuna*” Ne fedakarlığı? Olağan olduğu halde, iyi ve güzel şeylerden feragat etmektir fedakarlık. Peki, kapitalizmde bizim için iyi ve güzel olabilecek ne var ki fedakarlık etmiş olalım? Kendim için, kapitalizme özgü olup da vazgeçemeyeceğim hiçbir şey yok. Ben sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada gerçek insanlarla insanca yaşamak istiyorum. Bu dünyayı da tarihin en büyük yapıcısı proletaryanın kuracağını biliyorum. İnsanlık tarihi sınıfların mücadele tarihidir ve bu mücadele, nihai amaca ulaşana kadar, şiddeti ve biçimi değişerek sürecek. Çağımız emperyalizm çağı. Yani, kapitalizmin çürümüş ve kokuşmuşlukta varacağı son nokta. Bundan öte evrileceği başka bir aşama yok. İnsanlık ya barbarlık içinde yok olacak ya da komünistlerin öncülüğünde sosyalizmi kuracak.

Değerlendirmelerimde objektifimdir, hiç-

bir şeye hakettiğinden fazla misyon biçmem. Ve şunu TİKB'li olduğum için söylemediğime emin olabilirsiniz: Türkiye'de komünist öncülük misyonunu yerine getirecek tek örgüt TİKB. Ama şu da bir gerçek ki, şu anki kadrosal şekillenişimizle işimiz oldukça zor olacak. Kadrolarımızın özellikleri -artıları ve eksileriyle- yayın organlarında defalarca yazıldı. Birçok yoldaş gibi, "*İşte beni anlatıyor*" dediğim yazılar az değil (özellikle zayıflıklara vurgu yapan yazılar). Mükemmel derecede olmasa da iyi yönlerim olduğumu da düşünüyorum. Ya da en azından kimi özelliklerimi değiştirdiğimi, kimilerini geliştirdiğimi.

Pratiğime örgütün hedefleri mi yön veriyor, yoksa hedefsiz bir şekilde günü mü kurtarıyorum? İlk yıllarda kavrayış yetersizliği nedeniyle, hedefe kilitlenmekte zorlanıyordum. Ama son dönemlerde, kişisel gelişimimle de doğrudan bağlantılı örgütün hedeflerini daha iyi kavriyorum. Çünkü hedeflerin kafada berrak olmasını her şeyin başlangıcı olarak görüyorum. Aksi halde ister defalarca en ince ayrıntısına kadar anlatılsın, ister direktif olsun ya çok istenen ama bir türlü ulaşılamayan istek olarak kalıyor, ya da çok geri bir pratik biçiminde gerçekleşiyor. Önce dönemsel hedefin veya taktiğin, nihai hedefle bağlantısını kuruyorum. Bu hedefe ulaşırsak nihai hedef yolunda ne kadar mesafe katetmiş oluruz, ulaşamazsak kayıplarımız neler olur, vb. muhakemeler yapıyorum. Tüm yoldaşlar gibi benim de hedefim TİKB'nin parti olması. Parti olabilmemiz de işçi sınıfı temelli kitleselleşmeye, kadrosal artış ve yetkinleşmeye bağlı büyük oranda. Yani sınıf içinde maddi bir güç olmamıza, yani GGGD taktiğinin hayata geçirilmesine ya da en azından epeyce bir yol katedilmesine bağlı, ilişkiyi bu tarzda kuruyorum. Bu perspektifle bölgemizde belirli adımlar attık. İŞİ GÜCÜ SİNİFİ ÖRGÜTLEMELİK diye tanımladığımız bir komite kurduk, bölgenin yönelinmesi gereken temel sektör ve fabrikalarını belirledik, çalışma tarzını netleştirdik, aylık hedefler koyduk. Tabii ki,

her şey hallolmuş değil, yine sorunlar yaşanacak, ama daha kolay da çözülecek.

Son dönemlerde uğradığımız güç kaybı nedeniyle, hızla daha yetkin bir kadro olmak ve kadro yetiştirmek gibi yakıcı bir hedefimiz var. Bu, bölgemiz açısından da çok önemli bir konu. Şu an daha çok, örgütsel deneyimi az yoldaşlar alana müdahale ediyor. Uzun vadeli ama sağlam bir kadrosal gelişim hedefliyoruz.

Yine kendime dönecek olursam; sıkıntısını en fazla çektiğim konu ÜRETİM. Belki dün bu kadar yakıcı bir sorun değildi, ama bugün hem mücadelede aldığım yol, hem örgütsel konumum gözönüne alınırsa partileşme yolundaki TİKB kadrosu olmak ya da olamamak sorunu olarak ortaya çıkıyor. Çünkü şu aşamada 'cepten yemek', tüketici olmak bir anlamda sonun başlangıcı demek, KÖTÜ SONUN zeminini hazırlamak demek. Sorunun ciddiyetinin farkındayım. Önceleri üretmeyi ve çözümleyici olmayı, '*yukardaki yoldaşların işi*' diye görüyordum, kendim ise uygulayıcıydım. Benim en karakteristik özelliğim, iş başa düşünce kendimi aşma yönünde daha fazla çaba harcamam. Şimdi de öyle oldu. Artık çözümleyiciyim. Alanımızda sorunları çözebilmek için, hem birikim sahibi olman gerekiyor, hem üretici olmak zorundasın. Yani harekete geçirici unsur, zorunluluk ve zorunluluğun bilince çıkarılması. Bölgede, neredeyse her adımımızda sorunlar yumağıyla karşılaşıyorduk ve bu sorunlar yumağını çözebilmek için, 'dünkü ben' yeterli değildi. Öyleyse onu aşmalıydım. Tüketiciliğe, havaleciliğe son vermeliydim ve önemli adımlar attım diye düşünüyorum. Pratik sorunların çözümü, alana dönük yeni kararların alınması gibi konularda inisiyatifimi geliştirdim. Ama, bunları sürekli kılmak için gerekli olan, ideolojik derinliğe ulaşmak ve bu konuda örgüte katkıda bulunmakta yerimde sayıyorum. Nedeni hemen her günümün randevularda geçmesi. Böyle olmasında, parti tarzı çalışmaya yabancı olmak kadar bölgede birçok şeyin yerli yerine otur-

mamiş olmasının da etkisi var. Bir süre sonra bu konuda somut adımlarımı göreceksiniz. Her zaman, kişisel özelliklerimi örgütsel hedeflere uygun hale getirmeye çalışmışımdır. Örneğin, benim ajitator yönüm hemen hiç yoktur. İki-üç cümle söylerim arkasını getiremem. Ama daha önceki çalıştığım alanda 1 Mayıs öncesi, "Gezici Ajitasyon-propaganda Grupları" oluşturmuştuk. Faaliyetin gidişatından ben sorumluydum. Gruplardaki yoldaşların çoğu bu konuda deneyimsizdi. Ulaşmamız gereken işçi kitlesi de oldukça fazla, süremiz az. Bu konuda en etkili yol kitle ajitasyonu. Başaramam kaygısı taşımadan işe giriştik ve iyi bir performans gösterdik diyebilirim.

TİKB'li olmak gerçekten zor, ama ömrümün sonuna kadar TİKB'li olabilmek daha da zor. Çünkü TİKB'lilerin en önemli özelliği, proletaryanın ideolojisini kavranın ve yaşamın her anında savunabilmeleridir. Sanırım bunun anahtarı da, komünist gelişimi süreklileştirme, kendini yenileme, burjuva zaaf ve alışkanlıklara karşı proletarya diktatörlüğü kurabilme. Ben de attığım her adıma ideolojimin ve örgütümün hedeflerinin yön vermesine özel dikkat gösteriyorum. Düzen içi bir yaşantım olduğunu söylersem kendime haksızlık etmiş olurum, ama daha verimli ve üretken olabilmem için de parti tarzı çalışmayı kısa zamanda uygulayabilmem ve sürece göre değişen günlük yaşantımı biraz daha disipline etmek gerekiyor. Farkında olmadan dünyama sızabilecek burjuva zaafı karşı da sürekli tetikte olduğumu bilmenizi isterim. Çünkü, ömrümün sonuna kadar TİKB'li kalmak istiyorum.

Yoldaşça sevgiler, ... 25.12.'96

Kadrolardan... Komitelerden...

İşte o "yarım saat" önemli!

Örgüt çalışmasında "hedef bilinci"nin öneminden çok sık söz ediyor örgütümüz. Bu, bütün nesnel güçlükler rağmen özel bir çalışmanın ya da genel olarak örgüt faaliyetinin, politikalarının politik-örgütsel sonuçlarının bilinciyle, ondan kopmadan hareket etmemiz anlamına geliyor. Fakat kaçırdığımız (ya da başka örgütlerin veya bazan da düzen partilerinin yakaladığı, değerlendirdiği) fırsatlardan en çok çıkardığımız sonuç da, işte bu hedef bilinci ile hareket etmemiş olduğumuzdur.

Bu konuda kitlelerden de öğreneceğimiz şeyler olduğunu gördüğüm için, bir örnek vermek istiyorum: Cumartesi Anaları'nın.

Bir yoldaş, Cumartesi Anaları'nın eylemlerine katılımın, kazandıkları bütün o toplumsal meşruiyete rağmen neden düşük olduğunu yanıtını ararken, şöyle bir tespitte bulundu: "Bu hafta kayıp eyleminde katılım çıkacak desek her zamankinden daha kalabalık olur bence. Çünkü rutinleşti, her hafta yarım saat oturup gelmek sıkıyor. Kitle bu yüzden de azalıyor."

Yoldaş, bu tespiti ile bir yandan örgütümüzün de içinde bulunduğu devrimci hareketin bir zaafına işaret ediyordu! "Her hafta yarım saat oturup gelmek sıkıyor" Fakat işte hepimiz açısından görülmesi gereken, bu siyasal başarının, anaların bu bize oldukça "pasif" gelen biçimi tam 81 hafta boyunca istikrarlı bir şekilde uygulamalarıyla geldiği değil midir? Çekirdek bir şehit analar grubunun, sayı ister az ister çok olsun bu mevziyi tüm saldırılara rağmen terketmemelerinden, "Sağ Aldınız Sağ İstiyoruz" talebine nasıl kilitlendiklerinden,

**Orak-Çekiç oku okut,
düşmana teslim etme!**

bugünkü toplumsal meşruiyetlerini 1.5 yıllık bir süreç boyunca tırnaklarıyla nasıl kazandıklarından, komünistler olarak önce biz ders çıkarmalıyız!

İşte bu, "soyut" bir kavram olarak "hedef bilinci"nin canlı yaşamda somutlaşmış halinden başka bir şey değildir. Bir greve istikrarlı bir şekilde gidip gelmek, belki direnişçi işçilerin çoğu bile ondan umudu kesmişken, grevin zaferine kiliflenmek, işte böyle bir şeydir. Bir istihbarat çalışmasını, müfrezedeki yoldaşlarımızı en gelişkin, en ayrıntılı bilgilerle donatacak tarzda yürütmek, günler, haftalar boyunca bıkmadan, usanmadan sürdürmek böyle bir şeydir. Kitlelere devrimin ve sosyalizmin fikirlerini, örgütümüzün eylem çağrılarını taşıdığımızın bilinciyle gazete satmak, aksatmamak ve tirajı çoğaltmak için çaba harcamak böyle bir şeydir.

Örnekleri, örgüt yaşamının çok değişik cephelerinden çoğaltmak, her yoldaşın yapabileceği bir şeydir. Ve şunu göreceğiz: "Hedef bilinci" ile hareket etmiyor; rutin süreçlerden, kendisini kısa sürede siyasal-örgütsel sonuçlarla göstermeyen çalışmalardan bıkkınlık duygusuna kapılıyoruz. Kısacası çalışmamızın, hafta örgütsel taktik ve politikalarımızın amaçlarına yabancılaşmaya başlıyoruz.

Bunda çoğumuzun genç olmasının ve devrimciliği belli farzlarla sınırlı bir biçimde duyumsamamızın payı vardır kuşkusuz. Ama kitlelerin komünist öncüsü olacaksak ve bunu içinde bulunduğumuz dönemin koşulları içinde yakalayacaksak, "yaşlanmadan", dinamizmimizden hiçbir şey yitirmeden bir an önce "büyümek" zorundayız. Bu ise, içinden geçtiğimiz dönemin durgunluk yıllarından olduğu gibi, dümdüz bir yükseliş koşullarından da farklı olduğunu görmekten ve buna uygun bir çalışma tarzı içinde olmaktan geçiyor asıl olarak. Kitle hareketi, ani genel ya da yerel parlamalarının arasında bize oldukça bıktırıcı

gelebilecek rutin süreçler, inişler, kendini tekrarlamalar halinde seyrediyor. Böylesi koşullarda, kitlelerin devrimci taktiğe yaklaştığı ya da onu bizzat uyguladıkları anlarda ve biçimlerde bir öne atılma tarzı oldukça yetersiz kalır. Bu aşından adım attığımız ve yüklediğimizde diğer devrimci örgütlerin önüne geçebildiğimiz bir gerçektir. Fakat bunun gözümüzü perdelemesine, işte o "yanm saatler" konusundaki zaafımızın üstünü örtmesine izin vermemeliyiz. Bize sadece "Rus devrimci atılımı" değil, aynı zamanda hatta kimi kez ondan daha fazla "Amerikan pratikliği" gerekiyor. Kitlelerin devrimci atılım anlarında onların yanında, önünde olmakla sınırlı kalmayıp bu atılımların gündelik rutin gibi gelen çalışmalar içerisinde hazırlayıcısı olmanın deneyimleri gerekiyor. Faaliyetimizin en yeknesak tarzda seyrederek gibi geldiği, ama aynı zamanda bizden daha fazla devrimci enerji, motivasyon ve disiplin istediği bu tür süreçler, "hedef bilincimizin" de sınındığı, politika ve taktiklerimizi nesnel koşulları yara yara yeniden ürettiğimiz ve geliştirdiğimiz süreçler olacaktır bir yandan da. Ve bu duygu, düşünüş hep canlı tutulmalı; kafalarda bir hedef yıpranmasına yol açmamak için komitelerimizde ortaya çıkan sorunlar temelinde bir fazelenme yaratmaya özen göstermeliyiz.

Evet, hedef bilincil Stratejik ve taktiksel hedeflerin gündelik çalışma içerisinde canlı tutulması Bir grevi, bir direnişi, onsuz ailesi ile birlikte aç kalacak işçilerden daha fazla, öncü bilinciyle sahiplenmek, ileriye taşımak için didinmek! Bu, kazanmamız gereken bir özeldir. Komitelerimizde bu kavrayışı derinleştirmek için özel bir çaba içinde olurken, aynı zamanda işin disiplini ilişkin yönünü de ihmal etmemeli, çalışmayı sıkıca denetlemeliyiz. Zira kavrayışımız, aynı zamanda biraz da bu "rutin çalışmanın", bıktırıcı gelen o "yanm saatlerin" sonuçlarının elle tutulur bir tarzda görülmesinin üzerinde inşa edilecek, gelişecektir.

Baştarafı son sayfada

gider gibi heyecanlıyım. Daha önce de karşılaşmıştım bu işkence yöntemiyle. Kablonun serbest ucunu dolaştırıyorlar vücudumda. Elektrikli sürekli sağ taraftan veriyorlar. Sol taraftan verilirse kalpte bir şoka neden olabilir. Sağ tarafta göbeğimde, kasıklarım, bögürümde, meme ucu ve memede, boyun, kulak, koltukaltı, göz kapakı... milim milim dolaştırıyorlar. Arada azaltıp yükseltiyorlar dozajı. Bu daha çok acı veriyor. Ter içinde kalıyorum. Biraz ara verip yeniden başlıyorlar. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor insana. İhanete çağırın sesleri tırmalıyor kulağımı. Ama bu sözler asla adresini bulamıyor. Çünkü ihanetin adresi yok benim defterimde...

Hücreye götürüyorlar. Buradaki arkadaşta: "Benler benim hakkımda bir şey bilmiyor, ... bilgi vermemiş galiba" diyorlar. Beş dakika sonra hücre kapısı açılıyor. Geri alıyorlar. "Demek bir şey bilmiyoruz ha" deyip yeniden bir önceki seansı tekrarlıyorlar. Bu kadar çabuk alacaklarını beklemiyordum. Hücreyi dinliyorlardım. Tutanakları imzalamamı istemek dışında hiç almıyorlar. Tutanakların hiçbirini imzalamıyorum. Sağ bacağım tutmuyor. Mide bulantısı ve sürekli baş dönmesi. Aşırı derecede susuzluk geliyor. Ağzımı ıslatmazsam tükürüğüm koyulaşır ve soluk alma sırasında öğürtüye dönüşüyor. İşkenceden dönen yoldaşlardan biri: "Selam olsun direneme; Biz kazanacağız" diye selamlıyor hepimizi. Bu öyle büyük bir mutluluk ki, ben de bir daha alındığımda söyleyecektim ama almıyorlar. Şubede ilk gündem itibaren BİZ KAZANACAĞIZ selamını oluyorum.

Burada üç gün kaldım. Sonra iki yoldaşla birlikte "...ya getirildik. Alındığımız gün açlık grevine başlamıştık. Yol boyunca da açlık grevimiz devam etti. İşkenceciler mahkeme tarafından istediğimiz için götürdüklerini, sabah mahkemeye çıkacağımızı bu nedenle açlık grevini bırakmamızı öneriyorlardı. Hayır diyoruz. Siz faşizmin cellatları bizi ele geçirmişken, şansınızı denemeden birkar mısınız hiç. Bu numaralarla ancak çocukları kandırırsınız. Bir de inanmaya dünden hazır olanları. Bununla amaçladıkları bizde sabah mahkemeye çıkacağız beklentisi yaratarak direncimizi kırmak, kolay kurtulma hayalleri yaratıp sonra da psikolojik olarak çökertmek. Ama tutmuyor. Sabah nöbetçi ve bayan polisler gelip açlık grevi tutanağını imzalatmayı deniyorlar. İmzalamıyorum. Bir hissimle gözümü bağlayıp üst kata çıkarıyorlar. Ben ve "... yoldaş bir odaya konuluyoruz. Ayakta duvara yaslanmadan dikeyyorlar. Kendileri aynanın arkasından gözeltiyorlar. Ben her an gelip işkenceye alacaklar diye bekliyorum. Buradaki durumum "... ilinden farklı. Polis hem konumumu biliyor hem de bir sürü ifade almış hakkımda. Birçok eylemin planlayıcısı olarak arıyorum. Bir de "... iyice gözülürse, durumum iyice zorlaşacak. Bir taraftan dikilirken bir taraftan da direnişin hattını örmeye çalışıyorum. Stratejik hedefim belli. Kesin ve net olan şey ifade vermeyeceğim. Tek bir kağıda bir çizik bile atmayacağım. Düşmana en ufak bir bilgi vermeyeceğim. Ölü ya da diri ama onurlu, ama TİKB'in geleneklerine uygun olarak, başım dik çıkacağım buradan. Ne olursa olsun, bu değişmeyecek.

Meğer ayakta bekletmenin kendisi işkenceymiş. Bunu bir süre sonra anlıyorum. Belim kopacak gibi ağrımaya başlıyor. Sallanıyorum. Dengem kaybediyorum. İşkenceciler buna yergekime karşı savaşıyor. Biri de daha sonra işkenceyi bir insana sürekli olarak tekrarlatırsa o işkence halini alır diye ifade ediyor mantığını. Bir süre sonra yoldaşla ayrı odalara koyuyorlar. Burada oldukça kalabalık olduğunu tahmin ettiğim bir heyet ziyaret ediyor beni. Aklımı başıma toplamamı, dosyamın çok kabarık olduğunu, isteseler de tümden kurtarmayacaklarını, ama iki-üç yıla yırtabileceğimi vb. söylüyorlar. Yanıtım kesin ve net. İfade vermeyeceğim. Daha sonra yine geliyorlar. Bu defa ifade vermem de durumda bir değişiklik olmayacağını söylüyorlar. Ellerinde sabıkalı silah olduğunu bunu dosyama koyacaklarını söylüyorlar. Gündüğüm silahları göstermek için onları ...'na götürdüğümü ve kağıda çalıştığımı sırada vurduğumu söyleyerek ölümlü tehdit ediyorlar. Aynı cevabı alıyorlar. Arada bir yaşımın 24 olduğunu, 20 yıl cezaevinde yatıp 40'ından sonra dışarı çıkıp ne yapacağımı hayatımın hapis hanelerde geçireceğini, vb. demagogilerini tekrarlıyorlar. Küfürlerin bini bir para. Buradaki hayatın önemli öğesi "papaz" ile de sanıyorum aynı gün tanışıyorum. İçinde bulunduğum oda kare şeklinde. Duvarları deriyle kaplanmış sanırım. Derinin altında sünger var. Duvarların bu şekilde döşenmiş olması, bir gün sonra çok işime yarıyor. Kapının yanında siyah camla kaplı (aynalı oda) bir başka bölüm var. Oda buradan gözeltleniyor. Öğleden sonra "...daki eve ve "...deki eve gittiklerini söylüyorlar. İnanmadığımı düşünüp götürüp eşyaları gösteriyorlar. "... çözüldü. Yolda ve adli tıpta güç vermeye çalışmıştık. Direnmeyi deneyebileceğimi düşünmüştüm. Ama denemedi. Biraz kızgınlık ama çok şaşırılmıyordum. İşkenceciler aynı evde kaldığımızı öğrendiler. Bir sürü iğrenç laf edip, "ateş, barut" hikayesi okuyorlar. Namussuzlukla suçuyorlar. Biraz sonra da tecla tepkiler edebileceklerini, işiye oturtacaklarını, vb. bir sürü küfür eşliğinde tekrarlıyor, "Onurunu kırdırma. Senin onurun yok mu?" vb. şeyler söylüyorlar. "Bu onursuzluk bana ait değil" diyorum. Akşam gidiyorlar. Ertesi güne kadar ayakta ve uykusuz bekletildim. Stratejimi belirlemiştim. Taktik belirlemek konusunda bir takım problemler yaşıyorum. Ayakta dikilmek vb. dediklerini yapmak mı yoksa hiçbir dediklerini yapmamak mı? Çizgimi belirlemeye çalışıyorum. Sonra işkencecilerin taktiklerine göre taktiklerimi uygulamaya karar veriyorum. Hamle yapma önceliğini onlara bırakıp, hamlelere göre karşılık vereceğim. Ama bu noktaya varıncaya kadar epeyce gelişki yaşıyorum. Örneğin onlar ayakta dur dedi diye ayakta durmak, onlar dedi diye bir şey yapmak zoruna gidiyor. Sabaha doğru yarımda bıraktıkları kişiyle tartışmaya dönüşüyor. Ben ne yaparlarsa yapınlar, artık ayakta durmayacağımı söylüyorum. Ama bir süre sonra bunun yayıflık belirtisi olarak algılandığını anlıyorum. Ayakta durmaya devam kararı alıyorum. Onlar ısrada ve fiziksel dayanıklılık testi yapıyorlar, ben de bayılınca kadar durmaya karar veriyorum. Fiziksel olarak iflas edene kadar iradi

olarak dayanacağım. Sabah olunca, "heyet" yine ziyarete geliyor. Bir-iki küfredip gidiyorlar. Bir süre sonra geliyorlar. 7-8 kişi olduklarını tahmin ediyorum. "Papaz" da geliyor. Gece ağağım tutulduğu için sağ ağağım da zaten işkenceden tutmuyordu, ayaklarını kaldırıp oturtuyorlar. Bunu "papaz" sağlıyor! Bu, sorduğu sorular ve hitap şekliyle dikkatimi çekiyor. Artık onunla oldukça sık karşılaşacağım. Yine gidiyorlar ve geri geliyorlar. Hızlı bir trafik var. Bu sefer "papaz" yok. Odanın içinde sürükleyip duvarlara çarpıyorlar. Sürekli sağımdan sürüyorlar. Küfrediyorlar. Biri yorulunca diğeri devralıyor. Bu, sanıyorum, 5-6 saat belki de daha fazla sürüyor. Ara vermeden sürükleyip duvarlara çarpıyorlar. Önceleri tutulan bacaklarım çok ağrıyor, ama sonra bu kadar hareket iyi geliyor. Akşam yemeğinden döndükten sonra hücreye indirip gece 22:00'da geri alıyorlar. 2-3 saat dinlenmek iyi geliyor. Hastalıklı bir uyku uyuyorum. Gün boyu "...", "...n'in çözüldüğünü, istersem dinleyebileceğimi, göstereceklerini söylüyorlar. Ama onu dinledikten sonra ifade veririmse, hiç yardım etmeyeceklerini ancak an veririmse yardım edeceklerini(!) tekrarlıyorlar. "...n'in bile ellerinde ifadesi olduğunu vb. tekrarlıyorlar. Onlara hiçbir şekilde ifade vermeyeceğimi söylüyorum. Bir taraftan Arnavutluk'un da çöktüğünü, TİKB'nin bütün illerde operasyon yediğini artık belini doğrultamayacağını, boşuna kendimi ezdirdiğimi, harcadığımı vb. söylüyorlar. Bir mesleğim olduğunu, istersem yardım edebileceklerini tekrarlıyorlar. Bütün bu ve benzeri söylemlerin en ufak bir etkisi yok. Kafada yaşanma olasılığı olan bütün gelişkilere sesleniyorlar. Ama gelişki olmayınca, bir etkisi de olmuyor bu sözlerin. Onlara ML'nin bilimsel olduğunu, Sosyalizm'in bir gün mutlaka kurulacağını, kapitalizmin çürüdüğünü ve yıkılmaya mahkum olduğunu, TİKB konusunda da erken sevinmemelerini söylüyorum. Sistemin zorunlu olarak devrime götüreceğini, bunu hiçbir gücün engelleyemeyeceğini söylüyorum. Devrimcilerin ifade vereceğini söyleyip, "İfade verip etik, sonra yine yap devrimciliğini" diyorlar. Bu tim TİKB'yi yapı olarak tanımıyor. Timi değiştirmişler. Gece 22:00'da alınca, "...'yi dinletiyorlar. Camın arkasından görebiliyorum onu. Öyle korkunç ki bu duygu, günlerce işkence çekmekten daha çok acı veriyor. Yaptıklarına pişman olduğunu, bunu hiçbir zor olmadan söylediğini, aslında daha önce bırakmak istediğini ama örgütte bazı kişilerden çekindiği için bırakmadığını artık böyle korka kaçma yaşanmayacağını anladığını söylüyor. Sadece acı bir gülümseme yayılıyor yüzüme. Benim verdiğim direktifleri(!) vb. tekrarlıyor. İçeri götürüyorlar. Bir sandalye verip, "Konuşacaksan oturalım" diyorlar. İfade vermeyeceğimi, onlara hiçbir şey söylemeyeceğimi belirtiyorum. "...n'in verdiği evden çanta içinde döküman çıkardığımı, bunları nereye götürdüğümü soruyorlar. Cevap vermeyeceğimi söylüyorum. "Sen bilirsin" diyorlar. İşkence için banyoya götürülüyorum. "Soyun" diyorlar, soyunuyorum. İslatıyorlar, masanın üzerine çıkartıyorlar. Askıya alacaklar. Yeni getirdikleri keçeler var. 3 ya da 4 defa bağlıyorlar, ellerim içinden

kayıyor. Ellerimin kaydığını söylüyorum. Yeniden bağlıyorlar. Bir türlü tutmuyor. Sadece bileklerimizden bağladıkları için kayıyorum. İşkencelere bir şey söyleyeceğimi belirtiyorum. Hepsini pürdikkat dinliyor, söyle diyorlar. Eğer dirseklerimin üst kısmından ve omuzdan bağlarsa kaymayacağımı, bilekten bağladıkları için vücut ağırlığının binmesiyle kaydığımı söylüyorum. Çok sinirleniyorlar, "Bize nasıl yapacağımızı sen mi öğreteceksin" diye. Ellim kaydığı halde böylece bırakıyorlar. Ben de korktuğum için elimin kaydığını söylediğimi sanmasınlar diye sesimi çıkarmıyorum. Elimin biri askıdan çıktı, diğer kolum üzerine doğru hızla giderken işkencelerden biri yakaladı. Sonra askıdan indirdiler, ıslattılar, geri odaya götürdüler. Bir süre bekletip alt kata geri indirdiler. Hücreler de halifleks kaplanmıştı. Tam karşında orak-çekiç ve TİKB yazılması vardı. Halifleksi oyarak yazmışlardı. Her bakımında tanıdık bir dostla sohbetin sıcaklığı kaplıyor içimi.

Polisler iki ayrı görüntü çiziyordu. Bir kısmı akademi mezunu ve gençtiler. Diğerleri pratikte yetmişli. Mektepli ve alaylı ayrımı var yani. Mektepliler daha sistemli ve bilinçli yöneliyorlar. Kaba kuvvet ve küfür, hakaret vb. ni kendileri pek kullanmıyorlar. Diğerlerine bunu yaptırıyorlar. Şiddete dayalı yöntemler, mektepliler gözeltiminde alaylılar tarafından yapılıyor. Sanki iki ayrı tarz gibi görünüyor. Özünde ise birbirini tamamlıyor bu tarzlar. Şiddete dayalı tarzın yerine "sohbete" dayalı olanı tercih ediliyor noktada tutmaya çalışıyorlar. Belirli bir etkisi de oluyor bunun. Alaylılar gelince, küfürleri, hakaretleri vb. ile çekilmez noktadayken, mekteplilerin tarzı bunların gerisinde kalmak oluyor. Oysa şubede bulunuş, geçmiş ve gelecekte kopuk ele alınamaz. Bir devrimci sınıfsal konumlanışından dolayı sorgulanıyordu orada. Polis de sınıfsal konumuyla sorguluyorlar kişiyi. Bu niteliği, sorgunmuş şiddete dayalı mu yoksa "sohbet"e dayalı mı yapıldığı değiştiremiyor. Zaten ikisi birarada ve birbirine alternatif olarak sunulur kişiye.

Sabaha kadar uyuyorum. Sabah erkende yakarıya alıyorlar. Heyet yine geliyor. Önemli bir şey söyleyebilecekleri her hallerinde belli. Bizi "...den getirenlerden biri bağlıyor söze. TİKB gibi ciddi bir örgütün Parti Okulu gibi önemli bir faaliyetinin takiple ya da çevre ihbarıyla düşmüş olması mümkün müdür vb? Anlıyorum, ajan varlığı ya da örgütten bizi harcamağa çalışan birilerinin varlığından sözedecekler. Fazla uğraştırmıyorum. "Mesela ajan varlığı gibi falan mı?" diyorlar. Güllüyorlar. Eğer bir ajan varsa, bunu onlarla tartışmayacağımı, oradan çıktuktan sonra aneak örgütümle tartışacağımı, böyle bir şey varsa açığa çıkarılıp gereğinin yapılacağını söylüyorum. Bu tür tuzaklarını farkettiğim anlarda, açık açık bu tuzağı farkettiğimi ve bunun işe yaramayacağını söylüyorum. Bu günden sonraki taktikleri değiştirim. Bol bol övmeye başlıyorlar. Ne kadar akıllıymışım, ne kadar güzelmişim vb. gibi. Legal alandayken takip vs. katılan polisler uğruyor, bulunduğu yere bol ziyaretçim var anlayacağınız. Takipleri nasıl atlattığımı an-

latıyorlar birbirlerine, benim yüzümden nasıl fırça yediklerini. Polisleri biri benimle tanışmak için izinde döndüğünü söylüyor. Yeni duruma gözümlenmeye çalışıyorum. Hittalleri düşünüyorum. Canım sıkılıyor önce. Bunlar böyle davranışlarına göre bir yerlerde yanlış yapmış olmalıyım diye düşünüyorum. Ümidi kesmiş ya da pes etmiş olma olasılıklarını hiç düşünmüyorum. Bu kadar kolay kurtulamam ellerimden. İki ihtimal olduğuna karar veriyorum. Ya hakaret, ağağılama, işkenceyle yapamadıklarını pohpohlayarak bağarmayı deniyorlar. Ya da bende işkencecinin bittiği, artık kurtulduğum yanılsamasını oluşturarak rahatlatma, sonra yeniden yüklenerek çökertme yöntemini deneyecekler. Bana artık işkence yapmayacaklarını söylüyorlar. Bana inanmayacağımı belirtiyorum. Akşam hücreye indirip gece geri alıyorlar. Sadece tepemden soğuk su döküp ciğerlerimin ve böbreklerimin olduğu bölgeye baz koyuyorlar. Bu işkenceden sayılmıyor artık. Bu sırada papaz giriyor içeri ama duruma dayanamayıp dışarı çıkıyor(!) Daha önceki deneyimlerimden ve okuduklarımdan farklı bir papaz tiplmesi bu. Saarıyorum Arap-Alevi kökenli. Entelektüel olarak gelişmiş. Felsefe üzerine ve diğer konularda kitap okuduğunu düşünüyorum. İşkencelere doğrudan katılmıyor. Çözümüş insanlardan hoşlanmadığını söylüyor. Bende samimi olduğunu düşünüyorum. Ama direnmis olanlardan hoşlanma olasılığı da yok. Doğrudan örgüte ilişkin sorular sormuyor. İşkenceden kendisinin rahatsız(!) olduğunu söylüyor. Örgüte ilişkin bildikleri şeyleri anlatıyor. Soru sormuyor ama mimiklerimi izliyor. Yorum yapıyor. Mimiklerime göre sonuçlara ulaşmaya çalıştığını düşünüyorum. Bu arada ben de onların neler bildiğini, nasıl çözümlemelere gittiğini öğrenmiş olayım. Papazla ilk sohbetim(!) sabaha kadar ayakta bekletildiğim ilk günün sabahı olmuştuk. Her iki bacağım da tutulmuştu. Papaz beni bir sandalyeye oturtmuştu. Cevap vermek istemediğim sorularına cevap vermeyeceğimi söylemiştim. O da illetiğim kurmak adına, tamam demişti. Açıktan ML'ye ya da sisteme ilişkin görüşlerimi dile getirip, tartışmaya girmeyi denediğinde ise tartışmayacağımı belirtmiştim. Aslında bu sorularına yanıt verme nedenimin de çok yorgun olmam, dolayısı ile oturabilmek için olduğuna, durumdan yararlandığına, başka bir sonuca gitmemeleri gerektiğini belirtmiştim. Papazın psikoloji üzerine özel eğitim aldığı düşünüyorum. Sohbetlerinde birinci hedef aradaki sınırı ve karşıtlığı silmek. Aynı tarafta olma psikolojisi yaratmak. Yeterince deneyimli ve dikkatli olunmadığında bu tuzağa düşülebilir. Örneğin işkence üzerine düşüncelerinde ya da TLKB'nin yaptığı kimi yanlışlıklar üzerine, ya da daha iyi örgütlenme üzerine öneriler getirme ya da örgütün ya da kişinin birtakım niteliklerini takdir etme gibi yaklaşımlar sergiliyor. Yaklaşımlarda denk düşülen noktalar bilinçli olarak yaratılıyor. Böyle gergin bir ortamda karşınıza oturup konuşan insanca(!) davranışlar rahatlatıyor. Bu rahatlatma asıl tehlikeli olanı. Çünkü diğerleriyle aynı ortamda olmaktan asıl tehlikeli olanı. Çünkü diğerleriyle aynı ortamda olmayı tercih etme olasılığı, papazla ortak nokta, sohbet vb. arayışlara itebilir insanı. Her ne kadar papazın görünüşü

değişmiş, daha incediklikli olarak kullanılmaya başlanmışsa da bu yöntem başka bir yönden ihanete çağırıyor. İyi polis kötü polis ikilemini yaratıp işkencecinin ve buradaki konuların sınıfsal niteliğine ortadan kaldırımını hedefleniyor. O gün olmasa bile geleceğe dönük tohumlar ekmeye çalışılıyor. Bilinçteki birtakım boşluklara, var olan ya da ortaya çıkması muhtemel çelişiklere sesleniliyor. Hedef uzun vadeli. Kullandıkları yöntemlerden biri de, bulunduğu ortama topluca gelip havadan sudan kendi aralarında sohbet başlatmaları. İstesen de istenmesen de, bir süre sonra "sohbet"i dinlenmeye başlıyorsun. Tam daldığın bir anda pat diye bir soru sorup sohbetin ortasına çekmeye çalışıyorlar. Örneğin polisler hakkında daha çok devrimci çevrelerin anlattığı fıkralardan birini anlatabiliyorlar. Burada da hedef sınırların silinmesi.

Bir gün öğle saatlerinde hücreden alıp "... ile birlikte x semtinde asılan pankartın yerini göstermeye götürdüler. Hiçbir şey söylemeden çıkardılar. Yola çıkınca anladım. Kendini çok kötü hissettim. Çözümüşüm duygusu içindeydim. İlk defa "...'ye bu kadar kızgın ve kinli bir şekilde bakıyorum. Başını kaldıramıyor utançtan, heredeysse koltuğun altına girecek. Eminim ki o anda yaşadığı utanç ve acıyı hiçbir işkence ona yaşatmayacak. Ama yine de ipin ucunu kaçırmış bir kere. Semt geldiğimizde arabadan inmemi söylüyorlar. İndirmemelerini tavsiye ettiğimi söylüyorlar. "Tamam olur o zaman" diyorlar. Yazıp geziyorlar. "... anlatıyor, doluşturuyor. Müthiş utanıyorum. Emekçi halkımızın önüne böyle boynu bükük ve onursuz çıkmak bana bütün işkencelerden daha çok acı veriyor. Orada bulunuşum kendi suçummuş gibi bir duyguya kapılıyorum. Sanki ihanet eden benim. Bunu beklememişim. Yol boyunca ne yapacağını düşünüyorum. Arabadan inmeyeceğim. Zorlarsa slogan atacağım. Keşif için indirmiyorlar. "...'nin ifadesinden sonra, ifade için muhtarın da olduğu arabaya götürüyoruz. Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını, bu tutanağı da imzalamayacağımı söylüyorum. Muhtarın gülümsediğini hissediyorum ya da bana öyle geliyor. Biri durumu hazmedemiyor, zorla köprüye götürmeye çalışıyor. Zorlarsa, slogan atacağımı söylüyorum. Bir semt daha gidip şubeye dönüyoruz. Sonra da mahkemeye çıkarılıyor.

Orak-Çekiş oku okut,
düşmana teslim etme!

Geleniğin İzinde:

... Gece 24 civarında kapının önünden köpek sesi geldi ve aniden gücüllüler oldu. Ne olduğuna bakmak için duvara doğru yöneliyorduk ki, burnumuzun dibinde silahlar bitti. Hepimiz önce şaşkınlık yaşadık. Bizi yere yatırmaya çalışıyorlardı. Yere yalmıyoruz. Epeyce cebelleşiyoruz. Tepemize çullanıp bir kısmımızı yere yıkıyorlar. Birbirimize kenetlenmiş ve yumak olmuş durumdayız. İçerden bir el silah sesi geliyor. Yoldaşlardan birinin vurulmuş elabileceği düşüncesi çivi gibi saplanıyor beynime. Onlara soru hücum ediyor beynime. Nasıl oldu, neden oldu? Bizi nasıl buldular? Bu durum çok kötü oldu. Sırası mıydı şimdiki, yapılacak ne çok iş, aşılması gereken ne çok engel var. Birçok şeyi yeni kavramıştık daha. Takibi getirmiş olma olasılığını düşünüyorum. Ama olamaz. Eğer böyle ise affetmiyinceğin kendimi. Silahlar tepemize dönmüş işkenceler durmadan köşüyor. Ama böyle bir anda bile ne çok şey düşünabiliyor insan. Yoldaşlara hakıyorum; ... ile gözgöze geliyoruz. Gözlerinde korku ve panik. Kendime geliyorum. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değil. Yoldaşları yüreklandirmeliyiz. Şimdi onları cubada yemek gerek. Mademki düğük affarız, fiziksel olarak elo geçirmek dışında hiçbir şey alamayacaklar bundan ve yoldaşları da çekmeliyiz içeriye. İçerden slogan geliyor: "Kahrolun faşizm". Dışardan ise "Türkiye, Türkiye" ulularları. Anlıyoruz terzah kurulmuş. Sloganlarımız, marşlarımızla, güllerimizle karşılıyoruz faşizmin reml ve silvi güruhunu. Başkına askerle birlikte gelmişler, Karakolun önüne götürlüyorlar. Burada da devam ediyoruz sloganlara, marşlara; Enternasyonal'i söylüyoruz bir şizdan.

İki arabaya bindiriliriz. Bizimizi eşimimizi söylüyorlar, ağmıyoruz. Çıkip tepemizle oturuyorlar. Bizci yoldaşlar buluk alamıyor. Yeni olduğuna tahrinle atılmış yoldaşlar var, "Navil" sorularını soruyorlar onlar da. Bunları sonra tartışacağımızı, moralimiz bozmadığımız gerektiğini, şimdiki güncelimize cubadan ifade vermeden çıkmak olduğuna onları orada yanlışlıkla uyarımadığımız gerektiğini anlatıyorum yoldaşlara. Her türlü aynı fiilde olduklarını söylüyorlar. Kasırlı gücünüyorlar. Muraller kötü değil. Yoldaşlara hakıyorum. Yaralanma yok, paniklikleri için sıkışıklar kurgunu.

Emniyet müdürlüğünün önüne geliyoruz. Arabadan inip asansörün önünde bekletiliyoruz. Duvara dönmele teliyorlar. Dönmüyorum. Kendileri zorla döndürüyorlar yumruk ve küfür eşliğinde. Diğer yoldaşları asansörle birer-ikişer yukarıya çıkarıyorlar. En son ben ve ... katıyoruz. Biri tam karşına geçip "Şimdi de başırsana" diyor. Tam gözünün içine hakıyorum, kin ve öfke var bakışlarımda. "Ne hakıyorsun" diye saldırıyorlar. Kafamı duvara vurup mideme yumruk atıyorlar. Diğer yoldaşlarla birlikteyken koyduğum tavırla tok başına koyamayacağımı düşünüyorlar sanırım. Yukarıya çıkarılınca gözüm

TAHSİN OLACAGIM...

bağlanıyor. Bir odaya alınıyorlar. Hemen adımları sarıyorlar. Hiçbir zoralarına cevap vermeyeceğimi söylüyorum. "Öbüyüceğiz, sen bilirsin" diyorlar; evet öbüyüceğiz. Sonra bir duvarın dibine dikeyiyorlar. Strayla yoldaşlara isim sarıyorlar. Kimse söylemiyor. Numara vererek hünerlere koyuyorlar. Üstel gün öğleden sonraya kadar amek teyit edebiliyorlar kimliklerimizi. Birkaç defa göz bağımın altında hangisi olduğumu anlamak için kimlikler gösteriyorlar hiçbirine yanıt vermiyorum. Göz bağımı açıp kendileri bakmak zorunda kalıyorlar. Ama kimlikler arasında bulamıyorlar. Sonra gazetelerden bulup teyit edebiliyorlar amek. Adli tıbbi güdücüleri getiriyorlar. Ama tıbbi zor uzun süre bağımızı öğdirmek için saldırıyorlar. Tepemizle binip zorla ağabiliyorlar amek. Ama bayancımızı tutmaz oluyor.

Gece yarısı bağlıyor işkence; önce bir odaya götürlüp amekler sarıyorlar. Hiçbir yanıt vermeyeceğimi söylüyorum. "...nin bizi on milyona sattığını söylüyor. Sonra, "Takibi sen getirdin" diyorlar. Bir süre namlı adlıp "Sen biraz düşün" deyip hücreye geri götürlüyorlar. Öğleden sonra bürden aldıkları bir bayanı getirmişlerdi hünera. Bir iki saat sonra yeniden bu odaya götürlüldüm. Bir sandalyeye oturtuldum. Bu safar narado kiminle buluşup naraden arabaya binip saat kaçta ...'e geldiğimizi söylüyorlardı. Bizci ...'dan korku teyit ettiklerini ve başkının bizim yüzümüzden düzlenmediğini, vb. söylüyorlardı. "...nin ifade vermeye başladığını anladım. Hiçbir sorularına yanıt vermeyeceğimi tekrarladım. "Kalk o saman soyun" dediler. Bizci taraftan da, "Tabah gibi mi olmak istiyorsun. Tabah'ı bir bildiğiz, bürüktürün çözüttük. O da ifade vermedi, ne oldu bide ifade..." ... da bulduğumuz süre içinde o kadar çok süre atıldı ki Tabah yoldaştan... Faşizmin her kelimesinde bir yığıt yoldaşımız anlamıyor bizi. Hiç bilmediğim ha yarılın da yoldaşlarımız geçmiş, onları kendi balalarında yenerak içim sarıyor. Hepimiz Tabah, İsmail, Osman, Remzi, Fatih'iz diye düşünüyörüm. Öğlüydüm, daha da öğleniyörüm. Evet Tabah'ın olmak istiyordum, var mı diyeneğiz? Sorularını cevaplamadığımı gücüne yeniden "Soyun" diyorlar. Soyunuyorum. Sandalyeyle herman yakarında tabah gibi tabahı ölüyor ya da keçe kaplı telak bir yere yateriyorlar. Üstelirinden ayak bileklerimizden bağlıyorlar. Kendi kılınla acil dediği, bantın turlu su olduğuna düşünüyörüm bir ovuyla telatıyorlar. Ayak orta iki parmağıma bağlıyorlarlar kablunun bir ucunu. Tak tak ilerliyor saniyeler ve ben tak kallima vermeyeceğim onlara. Vıra da engel olamiyorum yürüştümün etkimecece. Davailabilir ki, bir aylama

(devamı sayfa 25'te)